

# АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ГРАНИЦАТА НА ВЪЗМОЖНОТО

Превод от полски: Васил Велчев, 2008

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# I

— Няма да излезе оттам, казвам ви! — рече пъпчивият, клатейки уверено глава. — Вече час и четвърт, откакто влезе. Свършено е с него.

Жителите на града, скупчени сред руините, мълчаха, загледани в зеещия черен отвор — затрупания с камъни вход на подземието. Дебелакът с жълта салтамарка пристъпи от крак на крак, изкашля се, свали от главата си измачканата шапка, изтри потта от редките си вежди и каза:

— Ще почакаме още.

— Че защо? — изсумтя пъпчивият. — Там, в подземието, има василиск, забравихте ли, кмете? Който влезе там — изчезва. Малко ли хора загинаха? Защо да чакаме още?

— Нали сме се договорили? — промърмори неуверено дебелият. — Как така?

— С живия сте се договорили, кмете — обади се спътникът на пъпчивия — гигант с кожена престилка на касапин. — А сега той е мъртъв. Ясно е като бял ден. От самото начало беше ясно, че отива на смърт, като другите преди него. Даже и огледало не взе, отиде само с меч. А без огледало не можеш да убиеш василиск, всеки го знае.

— Спестихте някой и друг грош, кмете — добави пъпчивият. — Защото сега няма на кого да платите за василиска. Идете си спокойно вкъщи, а ние ще вземем коня и вещите на магьосника, да не пропаднат така.

— Аха — каза касапинът. — Хубава кобила, а и дисагите са добре натъпкани. Ще погледнем какво има вътре.

— Как така? Редно ли е?

— Мълчете, кмете, и не се бъркайте, да не си изпросите някоя цицина — предупреди го пъпчивият.

— Хубава кобила — повтори касапинът.

— Остави коня на мира, драги.

Касапинът се обърна бавно към непознатия, който излезе иззад срутената стена зад гърбовете на хората, струпали се около входа на

подземието.

Непознатият имаше гъста къдрава кестенява коса, кафява туника върху памучния кафтан и високи ботуши за езда. И не носеше никакво оръжие.

— Дръпни се от коня! — повтори той, като се усмихваше заядливо. — Как така? Чужд кон, чужди дисаги, а ти си ги зяпнал с гурелясалите си очи и протягаш към тях мърлявата си лапа? Бива ли така?

Пъпчивият бавно бръкна в пазвата на връхната си дреха, поглеждайки към касапина. Онзи кимна към събралите се. Излязоха още двамина — яки, късо подстригани. И двамата държаха тояги — от онези, с които в кланиците зашеметяват животните.

— Кой си ти — попита пъпчивият, без да измъква ръка от пазвата си, — че да ни казваш кое е редно и кое — не?

— Не е твоя работа, драги.

— Не носиш оръжие.

— Вярно е — усмихна се още по-заядливо непознатият. — Не нося.

— Това не е хубаво. — Пъпчивият измъкна от пазвата си дълъг нож. — Даже хич не е хубаво, че не носиш.

Касапинът също измъкна нож, дълъг като малка сабя. Онези двамата пристъпиха напред, вдигайки тоягите.

— Няма нужда да нося — рече непознатият, без да се помръдва от мястото си. — Моето оръжие върви подире ми.

Изад руините с лека и уверена походка излязоха две девойки. Тълпата веднага се разпръсна, отстъпи назад и оредя.

Девойките се усмихваха, зъбите им проблясваха; бяха примижали, а между ъгълчетата на очите им и ушите им бяха татуирани широки сини ивици. Мускулите на здравите им бедра играеха под кожата от рис. Играеха и мускулите на голите им ръце над ръкавиците от броня. Зад гърбовете им, също прикрити с брони, стърчаха дръжките на саби.

Пъпчивият приклекна бавно и пусна ножа на земята.

От дупката в развалините се разнесе грохот от падащи камъни и след малко от тъмнината се подадоха две длани, които се вкопчиха в назъбения ръб на стената. Подир тях се появи и глава с бели

напрашени коси, после бледо лице и ръкохватка на меч, стърчаща над рамото. Тълпата зашумя.

Приведен, белокосият издърпа от дупката странно същество, покрито с прах и омазано с кръв. Хвана го за дългата гущерова опашка и безмълвно го хвърли в краката на дебелия кмет. Той отскочи и се спъна в една отломка от стената. Не откъсваше поглед от извития птичи клюн, ципестите криле и покритите с люспи лапи, от изпъкналия подгушник, някога карминов, сега — мръсночервен, и от стъклените хлътнали очи.

— Ето го василиска — рече белокосият, докато изтупваше прахта от панталоните си. — Както се бяхме договорили. Ще благоволите ли да ми дадете моите двеста линтара? Истински линтари, плитко изсечени. Ще проверя, предупреждавам.

Кметът измъкна кесията си с треперещи ръце. Белокосият се огледа и задържа за миг поглед върху пъпчивия и лежащия в краката му нож. После се взря в мъжа с кафявата туника и жените с кожи от рис.

— Както винаги — каза той, поемайки кесията от треперещите ръце на кмета. — Заради вас си рискувам кожата за никакви пари, а през това време вие се опитвате да докопате вещите ми. Никога няма да се промените, дявол да ви вземе!

— Не сме ги докосвали — замърмори касапинът и отстъпи назад. Двамата с тоягите отдавна се бяха изгубили в тълпата. — Не сме докосвали нещата ви, господине.

— Много се радвам — усмихна се белокосият. При вида на тази усмивка, разцъфнала върху бледото лице като рана, тълпата започна бързо да се разпръсква. — И заради това, братко, и аз няма да те докосна. Иди си с мир. Само че по-бързо.

Пъпчивият отстъпваше, явно също се готвеше да се измъкне. Пъпките се открояваха грозно върху внезапно пребледнялото му лице.

— Ей, почакай малко — каза му човекът с кафявата туника. — Забрави нещо.

— Какво... господине?

— Ти вдигна нож срещу мен.

По-високата от двете девойки внезапно се залюля на широко разтворените си крака и се завъртя. Неусетно извадената сабя изсвистя рязко във въздуха. Главата на пъпчивия излетя нагоре, описа дъга и

падна до зеещия вход на подземието. Тялото рухна сред натрошените тухли — тежко, като отсечено дърво. Тълпата нададе вой. Втората девойка, с длан върху ръкохватката, скочи пъргаво, прикривайки гърба на партньорката си. Но напълно излишно. Хората от тълпата хукнаха към града с всички сили, като се препъваха из развалините. Най-отпред с внушителни скокове се носеше кметът, изпреварил само с няколко сажена<sup>[1]</sup> огромния касапин.

— Прекрасен удар — отбеляза студено белокосият, прикрил очи от слънцето с облечената с черна ръкавица ръка. — Прекрасен удар със зериканска сабя. Прекланям се пред красотата и уменията на свободните жени-воини. Аз съм Гералт от Ривия.

— А аз съм Борх, наричан Трите гарги. — Непознатият с кафявата туника посочи избледнелия герб на гърдите си, на който бяха изобразени три птици сред златисто поле. — А това са моите момичета, Тея и Вея. Така им викам аз. Ако се опитате да произнесете истинските им имена, може да си изкълчите езика. Както правилно предположихте, и двете са зериканки.

— Струва ми се, че ако не бяха те, щях да се простя с коня и имуществото си. Благодаря ви, жени-воини. Благодаря и на вас, господин Борх.

— Трите гарги. И този „господин“ си го запази за себе си. Задържа ли те нещо в това градче, Гералт от Ривия?

— Абсолютно нищо.

— Чудесно. Имам предложение — недалече оттук, където този път се пресича с пътя за речното пристанище, има кръчма. Казва се „Под замисления дракон“. Нейната кухня няма равна в цялата околност. Тръгнал съм натам с идеята да похапна и да пренощувам. Ще ми бъде приятно, ако ми правиш компания.

— Борх — белокосият се извърна от коня и погледна светлите очи на непознатия, — не искам между нас да има никаква неяснота. Аз съм вещер.

— Досетих се. Но защо го изричаш с такъв тон, сякаш казваш: „Аз съм прокажен“.

— Има и такива — изговори бавно Гералт, — които предпочитат компанията на прокажени пред тази на вещици.

— А има и такива — засмя се Трите гарги, — които предпочитат овцете пред девойките. Какво пък, можем само да съчувстваме и на

едните, и на другите. Повтарям предложението си.

Гералт свали ръкавицата и стисна протегнатата му ръка.

— Приемам. Приятно ми е да се запознаем.

— Тогава да тръгваме — умирам от глад.

---

[1] Сажен — мярка за дължина, равна на 2,134 метра. — Б.пр. ↑

## II

Кръчмарят забърса с парцал грапавите дъски на масата и се поклони усмихнат. Два от предните му зъби липсваха.

— Такааа... — Трите гарги се зазяпа в окадения таван и паяжините под него. — Първо... Първо бира. За да не се разкарваш два пъти — цяла бъчонка. А към бирата... Какво можеш да предложиш към бирата, драги?

— Сирене? — рискува кръчмарят.

— Не — намръщи се Борх. — Сиренето ще бъде за десерт. Към бирата искам нещо кисело и пикантно.

— На вашите услуги — усмихна се още по-широко кръчмарят. Двата предни зъба не бяха единствените, които липсваха. — Змиорки с чесън в масло и оцет или Мариновани чушки.

— По ред. И едното, и другото. А после супа, каквато веднъж ядох тук — в нея плаваха разни раковини, рибки и други апетитни дреболии.

— Салджийска супа?

— Точно така. После агнешко печено с лук. А после раци — сложи им повечко копър. А след това овче сирене и салатата. После ще видим.

— На вашите услуги. За всички, четири порции, нали така?

По-високата зериканка поклати глава в знак на отрицание, като се потупа многозначително по талията, обгърната от плътно прилепнала ленена риза.

— Забравих! — Трите гарги намигна на Гералт. — Девойките се грижат за линията си. Стопанино, печено само за нас двамата. Бирата я донеси веднага, заедно със змиорките. Останалото малко по-късно, за да не изстине. Не сме дошли да се тъпчем, а просто да убием времето в приятен разговор.

— Разбирам — поклони се отново кръчмарят.

— Разсъдливостта е важна част от твоята работа. Дай си ръката, драги.

Звъннаха златни монети. Кръчмарят си отвори устата до границите на възможното.

— Това не е аванс — съобщи Трите гарги. — Това е допълнително. А сега тичай към кухнята, добри човече.

В стаичката беше топло. Гералт отпусна колана си, свали кафтана и нави ръкавите на ризата си.

— Виждам, че не се оплакваш от недостиг на пари — каза той. — На рицарски привилегии ли се дължи състоянието ти?

— Отчасти — усмихна се Трите гарги, без да навлиза в подробности.

Бързо се справиха със змиорките и една четвърт от бъчонката. Двете зериканки също не жалеха бирата и скоро се развеселиха и започнаха да си шепнат нещо. Вей, по-високата, изведнъж избухна в гърлен смях.

— Девойките говорят ли изобщо? — попита тихо Гералт, проглеждайки ги с крайчеца на окоето си.

— Малко, не са бърбиви. Което е похвално. Как ти се струва супата, Гералт?

— Ммм...

— Ще прием ли?

— Ммм...

— Гералт — Трите гарги остави лъжицата и изхълца деликатно, — да се върнем за малко към разговора ни по време на пътуването. Както разбрах, ти си вещер, странстваш от единия до другия край на света и ако попаднеш на някакво чудовище, го убиваш. И с това си изкарваш прехраната. В това ли се състои вещерската професия?

— Горедолу.

— А случва ли се специално да те извикат някъде? Да речем, да ти дадат специална поръчка. Тогава какво, отиваш и я изпълняваш?

— Зависи кой я възлага и за какво.

— И за колко?

— Това също — сви рамене вещерът. — Всичко поскъпва, а трябва да се живее, както казваше една моя позната магьосница.

— Достатъчно ясен подход, много практичен, бих казал. Но нали в основата лежи някаква идея, Гералт? Конфликтът на силите на Реда със силите на Хаоса, както казваше един мой познат магьосник. Предполагам, че изпълняваш някаква мисия, защитаваш хората от



злото винаги и навсякъде. Без да правиш разлика между отделните случаи. Винаги стоиш от едната страна на барикадата.

— Сили на Реда, сили на Хаоса. Какви гръмки думи, Борх. Непременно искаш да ме поставиш на някоя от страните на конфликта, който, както се знае, е вечен — започнал е много преди да ни има и ще продължи дълго след като вече ни няма. На чия страна е ковачът, който подковава конете? Или нашият кръчмар, който вече носи тавата с печеното? Кое според теб определя границата между Хаоса и Реда?

— Нещата са много прости. — Трите гарги го погледна право в очите. — Хаосът е заплаха, агресивната страна. Редът пък е страната, която е заплашена и се нуждае от защита. Хайде да прием. И да се заемем с агнешкото.

— Точно така!

Грижещите се за линията си зериканки не посегнаха към агнешкото, но пък наблегнаха на бирата. Вез се наведе над рамото на приятелката си и отново ѝ прошепна нещо, а косите ѝ докоснаха масата. Тея, по-ниската, се засмя звънко и примигна весело с татуираните си клепачи.

— Да — каза Борх, докато гложгаше един кокал. — Да продължим разговора си, ако нямаш нищо против. Разбрах, че не се стремиш да застанеш на страната на никоя от Силите. Само си вършиш работата.

— Върша си я.

— Обаче не може да се избяга от конфликта между Хаоса и Реда. Макар и да използва такова сравнение, ти не си ковач. Видях как работиш. Влизаш сред руините и изнасяш посечен василиск. Има разлика между подковаването на коне и убиването на василиски, драги. Ти каза, че срещу приемливо заплащане ще отидеш на края на света и ще убиеш чудовище, което са ти посочили. Да речем, ако свиреп дракон опустошава...

— Неудачен пример — прекъсна го Гералт. — Виждаш ли, веднага обърка всичко с Хаоса и Реда. Не убивам дракони, които несъмнено са сили на Хаоса.

— Как така? — Трите гарги облиза пръстите си. — Виж ти! Та нали сред всички чудовища драконът вероятно е най-вредният, най-злият и най-жестокият. Най-отвратителната гадина. Напада хора, огнедишащ е и похищава... тъъ... девойките. Малко ли разкази съм

слушал? Не може ти, вещерът, да не си записал няколко дракона в сметката си.

— Не преследвам дракони — изрече Гералт сухо. — Видлогони — да. Въздушни змейове. Летавци. Но не и истински дракони — зелени, черни и червени. Приеми го за сведение — и туй то.

— Изумяваш ме — каза Трите гарги. — Е, добре, приех го за сведение. Впрочем, стига за драконите. Виждам на хоризонта нещо червено — несъмнено са раците ни. Да прием!

Разчупваха със зъби червените черупки и изсмукваха бялото месо. Солената вода щипеше устните им и се стичаше по китките им. Борх наливаше още бира и скоро черпакът започна да опира дъното на бъчонката. Зериканките се развеселиха още повече и очите им шареха из кръчмата. И двете се усмихваха злоещо — вещерът беше сигурен, че търсят повод да започнат скандал. Трите гарги също забеляза това, защото изведнъж им се закани, хванал един рак за опашката. Девойките се закикотиха. Тея сви устни като за целувка и му намигна — татуировките правеха гледката доста злоеща.

— Диви са като горски котки — прошепна Трите гарги на Гералт. — Човек трябва да ги наглежда, че инак за нула време нечий вътрешности ще се изсипят на пода. Но си заслужават парите, нищо че взимат много. Ако знаеш на какво са способни...

— Знам — кимна Гералт. — Трудно ще се намери по-добър ескорт. Зериканките са воители по рождение, обучават ги да се бият от малки.

— Не говорех за това. — Борх изплю на масата една рача щипка. — Имах предвид в леглото.

Гералт погледна неспокойно девойките. И двете се усмихваха. Вея посегна към блюдото с мълниеносно, почти незабележимо движение. Без да откъсва премрежените си очи от вещера, тя ухапа с хрущене една черупка. Устните ѝ лъщяха от солената вода. Трите гарги се изкикоти.

— И така, Гералт — рече той, — значи не ловуваш дракони — нито зелени, нито черни или червени. Приех го за сведение. А защо само тези три цвята, ако мога да попитам?

— Четири, ако трябва да съм точен.

— Ти спомена три.

— От дракони ли се интересуваш, Борх? Има ли някаква специална причина?

— Не. Просто съм любопитен.

— Аха. А относно цветовете — така е прието да се класифицират истинските дракони. Макар и да не е съвсем точно. Зелените дракони, най-разпространените, са по-скоро сиви, като обикновените въздушни змейове. Червените всъщност са възчервени или керемидени. Големите тъмнокафяви дракони е прието да се наричат черни. Най-рядко се срещат белите дракони — аз никога не съм виждал такъв. Май живеят далече на север.

— Интересно. А знаеш ли за още какви дракони съм чувал?

— Знам — Гералт отпи от бирата. — И аз съм чувал — за златните. Няма такива.

— Какво основание имаш да твърдиш това? Само защото никога не си ги виждал? Не си виждал и бели.

— Не е там работата. Отвъд моретата, в Офир и Зангвербар, има бели коне с черни ивици. Тях също не съм ги виждал, но знам, че съществуват. А златният дракон е митично създание. Легендарно. Като феникса, да речем. Няма феникси и златни дракони.

Вея, подпряла лакти на масата, го гледаше с интерес.

— Явно знаеш какво говориш, след като си вещер. — Борх си сипа бира от бъчонката. — И все пак аз мисля, че всеки мит, всяка легенда сигурно си има някакви корени. А в тези корени има нещо.

— Има — съгласи се Гералт. — Най-често мечта, желание, тъга. Вярно, че възможното няма граници. А понякога и случайност.

— Именно, случайност. Може някога да е имало и златен дракон — еднократна, неповторима мутация?

— Ако е така, то го е постигнала съдбата на всички мутанти — извърна глава вещерът. — Твърде много се е отличавал от останалите, за да оцелее.

— Ха! Сега противоречиш на законите на природата, Гералт. Един мой познат магьосник казваше, че в природата всичко си има продължение и оцелява по един или друг начин. Краят на едно е началото на друго, няма граници на възможното, или поне природата не познава такива.

— Твоят познат магьосник е голям оптимист. Само че не е взел предвид нещо: грешките, които е допускала природата. Или този,

който си е играл с нея. Златният дракон и други подобни мутанти, дори и да са съществували, не са могли да оцелеят. Защото им е попречила природната граница на възможното.

— Каква е тази граница?

— Мутантите са стерилни, Борх. — Мускулите по скулите на Гералт заиграха. — Само в легендите може да оцелее онова, което не оцелява в природата. Само в легендите и митовете няма граници на възможното.

Трите гарги мълчеше. Гералт погледна девойките — внезапно бяха станали сериозни. Вея неочаквано се наведе към него, обгърна шията му със силната си мускулиста ръка и допря до бузата му влажните си от бирата устни.

— Харесват те — изрече бавно Трите гарги. — Да пукна, ако не те харесват!

— Какво странно има? — усмихна се тъжно вещерът.

— Нищо. Но това трябва да се полее. Кръчмарю! Още една бъчонка!

— Какви ги говориш? Най-много халба!

— Две халби! — изрева Трите гарги. — Тея, трябва да изляза за минута.

Зериканката стана, вдигна сабята си от пейката и огледа разочаровано залата. Макар и по-рано няколко погледа да бяха проблеснали зловещо при вида на претъпканата кесия, никой не се реши да излезе след Борх, който тръгна към двора с олюляваща се походка. Тея сви рамене и излезе след работодателя си.

— Какво е истинското ти име? — попита Гералт останалата на масата Вея. А в отговор тя показа блестящите си зъби. Ризата ѝ беше разкопчана почти до границите на възможното. Вещерът не се съмняваше, че това е поредната задявка със залата.

— Алвеяенерле.

— Хубаво е.

Беше сигурен, че зериканката ще свие устни за въздушна целувка и ще му намигне. И не сгреши.

— Вея?

— Хм?

— Защо пътувате с Борх? Вие, свободните жени-воини.

— Хм...

— Какво?

— Той е... — зериканката сбърчи чело, търсейки думата — ... той е... най... красивият.

Вещерът кимна. Критериите, въз основа на които жените оценяваха привлекателността на мъжете, го объркваха не за първи път.

Трите гарги нахлу в залата, като закопчаваха панталоните си и гръмогласно даваше нареждания на кръчмаря. Тея беше на две крачки след него и с престорено отегчен вид оглеждаше залата. Търговците и салджиите обаче старателно избягваха погледа ѝ. Вея пък смучеше поредния рак и хвърляше красноречиви погледи към вещера.

— Поръчах по още една змиорка, този път печена. — Трите гарги седна тежко и разкопчаният му колан издрънча. — Измъчих се с тези раци и май си останах гладен. Уредих нощувката ти тук, Гералт. Няма смисъл да се мъкнеш другаде по нощите. Да се повеселим още. За ваше здраве, момичета!

— Весекхеал — каза Вея и вдигна халбата. Тея намигна и се протегна, при което привлекателният ѝ бюст, противно на очакванията на Гералт, не разкъса копчетата на ризата ѝ.

— Да се повеселим. — Трите гарги се пресегна през масата и плесна Тея по задника. — Да се повеселим, вещерю. Хей, кръчмарю! Ела тук!

Кръчмарят дотича, триейки ръце в престилката си.

— Имаш ли корито? Такова за пране, здраво и голямо.

— Колко голямо, господине?

— За четирима души.

— За... четирима? — зина кръчмарят.

— За четирима — потвърди Трите гарги и извади от джоба си издутата кесия.

— Ще се намери — отвърна кръчмарят и се облиза.

— Прекрасно — засмя се Борх. — Кажи да го отнесат горе, в моята стая, и да го напълнят с гореща вода. По-бързо, драги. Качете там и бирата — и трите халби.

Зериканките се закикотиха и смигнаха.

— Коя искаш? — попита Трите гарги. — А, Гералт?

Вещерът се почеса по тила.

— Знам, не е лесно да се избере — каза Трите гарги с разбиране. — И аз самият понякога се затруднявам. Добре, ще решим в коритото.

Ей, момичета! Помогнете ми да се кача по стълбите!

### III

На моста имаше заграждение. Беше препречен от дълга, солидна греда, подпряна върху дървени магарета. Пред нея и зад нея стояха хора с алебарди и с кожени връхни дрехи, украсени с капюшони. Над заграждението вяло се вееше пурпурно знаме с изображение на сребрист грифон.

— Що за дявол е това? — учуди се Трите гарги, като пристъпи към заграждението. — Не може ли да се минава?

— Имате ли пропуск? — попита най-близкият от мъжете с алебардите, без да вади от уста клечката, която дъвчеше — неясно дали от глад, или за да си убие времето.

— Какъв пропуск? Какво става, мор ли има? Или война? Кой е наредил да се блокира пътят?

— Крал Недамир, владетелят на Цайнгорн. — Стражът премести клечката в другия край на устата си и посочи знамето. — Не може в планините без пропуск.

— Каква идиотщина — рече Гералт уморено. — Тук не е Цайнгорн, а Голополска област. Голополе, а не Цайнгорн взима такса за минаването през мостовете на Бра. Какво общо има тук Недамир?

— Не питай мен. — Стражът изплю клечката. — Не е моя работа. Аз само проверявам пропуските. Ако искате, говорете с десетника.

— А къде е той?

— Ей там, зад къщата на бирника. Грее се на слънце — каза стражът, втренчен в голите бедра на зериканките, които се протягаха лениво на седлата.

Зад къщурката на бирника, върху купчина изсъхнали пръти, седеше страж, който рисуваше с върха на алебардата си върху пясъка жена — по-точно част от жена, гледана от необичайна перспектива. До него, докосващ нежно струните на лютнята си, беше полегнал слаб мъж с нахлупена над очите чудата шапка с цвят на слива, украсена със сребърна катарاما и дълго, нервно поклащащо се перо от чапла.

Гералт познаваше тази шапка и това перо, прославени от Буина до Яруга, в дворовете, замъците, кръчмите и бардаците. Особено в бардаците.

— Лютиче!

— Вещера Гералт! — Изпод надигната шапка проблеснаха весели сини очи. — Я гледай! И ти ли си тук? Случайно да имаш пропуск?

— Какво сте се хванали всички за този пропуск? — Вещерът скочи от седлото. — Какво става тук, Лютиче? Искане да минем от другата страна на Бра — аз, този рицар, Борх Трите гарги, и ескортът ни. Но се оказва, че не можем.

— Аз също не мога. — Лютичето се изправи, свали шапка и се поклони превзето на зериканките. — И мен не искат да пуснат на другия бряг. Мен, Лютичето, най-известният в радиус от хиляда мили трубадур и поет. Не ме пуска този десетник, макар че също е човек на изкуството, както виждате.

— Не пускам никого без пропуск — рече десетникът навъсено, като довърши и последния детайл на рисунката си и заби оръжието си в пясъка.

— Хубаво — каза вещерът. — Ще минем по левия бряг. Оттам пътят до Хенгфорс е по-дълъг, но какво да се прави.

— До Хенгфорс? — учуди се бардът. — Значи не идваш подир Недамир? Не заради дракона?

— Какъв дракон? — поинтересува се Трите гарги.

— Не знаете ли? Наистина? Значи трябва да ви разкажа всичко, господа. И без това чакам да мине някой познат с пропуск, та да се присъединя към него. Сядайте.

— Ей сега — каза Трите гарги. — Слънцето е извървяло три четвърти от пътя си към зенита и аз съм дяволски жаден. Защо да говорим с пресъхнали гърла? Тея, Вея, върнете се до градчето и купете една бъчонка.

— Харесвате ми, господин...

— Борх, наричан Трите гарги.

— Лютичето, наричан Несравнимия. От някои девойки.

— Разказвай, Лютиче — настоя нетърпеливо вещерът. — Няма да висим тук до вечерта.

Бардът хвана грифа на лютнята и удари рязко по струните.



— Как предпочитате, с мерена или нормална реч?

— Нормална.

— Както желаете. — Но не остави лютнята. — Чуйте, благородни господа, какво се случи преди седмица край града свободен, наречен Голополе. Та значи, в бледата зора, когато слънцето едва показало се беше над ливадите, в мъгла обвити...

— Нали решихме да е с нормална реч? — напомни му Гералт.

— А не е ли? Е, добре, добре. Разбирам. Кратко, без метафори. На пасищата под Голополе долетя дракон.

— Нещо не ми се вярва — рече вещерът. — От години никой не е виждал дракони по тези места. Да не е бил обикновен въздушен змей? Срещат се въздушни змейове, големи почти колкото...

— Не ме обиждай, вещерю. Знам какво говоря. Видях го. По случайност точно тогава бях на панаира в Голополе и видях всичко с очите си. Баладата е вече готова, но вие не пожелахте...

— Разказвай. Голям ли беше?

— Три конски дължини. Не по-висок от кон, но много по-широк. Сив като пясък.

— Значи зелен дракон.

— Да. Долетя неочаквано, приземи се насред стадо овце, разгони пастирите, разкъса дузина животни, изяде четири от тях и отлетя.

— Отлетял... — поклати глава Гералт. — И това беше всичко?

— Не. На следващото утро долетя отново, този път още по-близо до града. Пикира над група старици, които перяха бельо на брега на Бра. Как хукнаха само, човече! Не съм се смял така през живота си. Драконът описа два кръга над Голополе и полетя към пасищата, където отново се зае с овцете. Настана паника и суматоха, защото малцина бяха повярвали на пастирите. Кметът мобилизира местната милиция, но докато се съберат, народът взе нещата в свои ръце и се справи с дракона.

— Как?

— По интересен начин. Местният обуцар Козояд го измисли. Убиха една овца, натъпкаха я с чемерика, вълчи ягоди, лудо биле, сярра и обуцарска смола. За по-сигурно местният аптекар добави два литра от своята микстура против циреи, а един свещеник от храма в Крев прочете молитва над трупа на овцата. После сложиха примамката насред стадото и я подпряха с колчета. Честно казано, никой не

вярваше, че тази гадост ще съблазни дракона, защото смърдеше ужасно. Но реалността надхвърли очакванията ни. Без да обърне никакво внимание на живите блеещи овце, гадината погълна примамката задно с коловете.

— И какво? Разказвай, Лютиче.

— А аз какво правя? Разказвам. Слушайте какво стана после. Не мина и време, колкото е необходимо на ловък мъж да развърже дамски корсет, и драконът започна да реве и да изпуска дим и отпред, и отзад. Заподскача, опитвайки се да излети, а после се строполи и застина. Двама доброволци отидоха да видят дали гадината още диша. Това бяха местният гробар и тукашният малоумен — дете на умствено недоразвитата дъщеря на дърваря и подразделение от наемници, преминало през Голополе още по времето на управлението на воеводата Нуржибоб.

— Стига си лъгал, Лютиче.

— Не лъжа, само украсявам историята. Има разлика.

— Малка. Продължавай, че времето си минава.

— И така, както вече казах, гробарят и смелият идиот отидоха да видят каква е ситуацията. После им издигнахме малка, но радваща окото могила.

— Аха, значи драконът още е бил жив — каза Борх.

— Че как — отговори весело Лютичето. — Жив беше. Но беше толкова слаб, че не беше изял нито гробаря, нито слабоумния — само им беше изпил кръвта. А после, за всеобщо учудване, успя да се издигне с доста усилия и полетя. На всеки сто и петдесет лакти падаше с грохот и излиташе отново. От време на време започваше да върви, като влачеше задните си лапи. По-смелите тръгнаха след него, без да го изпускат от поглед. И знаете ли какво?

— Казвай, Лютиче.

— Драконът се спуснал сред деретата на Пустилските планини, някъде около извора на Бра, и се скрил в тамошните пещери.

— Сега вече всичко е ясно — каза Гералт. — Драконът вероятно от векове е спал летаргичен сън в тези пещери. Чувал съм за такива случаи. Сигурно там крие и съкровищата си. Ясно защо мостът е блокиран. Някой иска да ги заграби. И този някой е Недамир от Цайнгорн.

— Точно така — потвърди трубадурът. — В Голополе недоволстват, защото смятат, че драконът и съкровищата са си техни. Но не се решават да се изправят срещу Недамир. Той е хлапак, който още не е започнал да се бръсне, но вече успя да докаже, че не е лесно да се изправиш срещу него. А драконът явно много му трябва, щом реагира толкова бързо.

— Искаш да кажеш, че му трябва съкровищата.

— Точно драконът му трябва, не съкровищата. Виждате ли, Недамир точи зъби на съседното кралство Малеор. Там, след неочакваната и странна смърт на княза, управлява княгиня, която, така да се каже, още не е навършила необходимата възраст за лудории в леглото. Велможите от Малеор гледат с неодобрение Недамир и конкурентите му, защото знаят, че новият владетел бързо ще им сложи юздите, за разлика от невръстната княгиня. Така че изровили отнякъде старо, покрито с прах пророчество, в което се твърди, че княжеската корона и ръката на момичето са за онзи, който победи дракон. И тъй като тук никой не бил виждал дракони от векове, те мислели, че могат да са спокойни. Разбира се, Недамир се изсмял на пророчеството и превзел Малеор със сила, но когато се разнесла вестта за голополския дракон, съобразил, че може да победи малеорските дворяни със собственото им оръжие. Ако се появи с главата на дракона, народът ще го приветства като изпратен от боговете монарх, а велможите няма да посмеят дори да гъкнат. Чудно ли е тогава, че е погнал дракона, както котка гони кълбо прежда? При това дракон, който едва си влачи краката. За Недамир това си е чист подарък, благосклонност на съдбата, по дяволите!

— И е заградил пътя за конкурентите.

— И още как! И за голополци. При това е разпратил из цялата околност конници с пропуски за онези, които могат да убият дракона. Недамир не изгаря от желание да влезе лично в пещерите с меч в ръка. Веднага се събраха най-знаменитите драконоубийци. Сигурно много от тях са ти познати, Гералт.

— Възможно е. Кой са дошли?

— Първо — Ейк от Денесле.

— Проклятие! — тихо подсвирна вещерът. — Праведният и добродетелен Ейк, рицарят без слабости и пороци.

— Познаваш ли го, Гералт? — попита Борх. — Наистина ли е такова страшилище за драконите?

— Не само за драконите. Ейк е специалист по всякакви чудовища. Убивал е даже мантикори и грифони. Чувал съм, че е убил и няколко дракона. Добър е. Но ми подлива вода, негодникът, защото не взима пари. Кой друг, Лютиче?

— Секачите от Кринфрид.

— Значи е свършено с дракона. Дори и да е оздравял. Тези тримата са много задружна банда. Не се бият много чисто, но са ефективни. Изтребиха всички въздушни змейове и видлогони в Редания, а междувременно видяха сметката и на три червени и един черен дракон. Има ли и други?

— Не. Само някакви шест джуджета под командването на Ярпен Зигрин.

— Не съм чувал за него.

— А за дракона Оквист от Кварцовата планина чувал ли си?

— Чувал съм. И съм виждал камъни от неговата съкровищница. Там имаше сапфири с невиждани цветове и диаманти с големината на череша.

— Тогава да знаеш, че именно Ярпен Зигрин и неговите джуджета затриха Оквист. За това е написана балада, но слабичка, не като моите. И да не си я слушал, не си изгубил нищо.

— Това ли са всички?

— Да. Ако не броим теб. Твърдеше, че не знаеш за дракона, може и да е вярно. Но сега вече знаеш. И какво?

— Нищо. Този дракон не ме интересува.

— Ха! Хитър си, Гералт. Но така или иначе нямаш пропуск.

— Повтарям, този дракон не ме интересува. А теб какво те води по тези места?

— Че какво може да ме води? — сви рамене трубадурът. — Трябва да съм близо до местата на събитията и до зрелищата. Ще се разчуе за сражението с този дракон. Навярно бих могъл да напиша балада и въз основа на разкази за събитието, но друго е да видя битката със собствените си очи.

— Битката? — засмя се Трите гарги. — Сигурно ще е нещо като колене на свиня или разкъсване на мърша. Слушам ви и не мога да проумея. Славни воители, които ще уморят конете си от бързане само за

да убият полумъртъв дракон, отровен от някакъв селяндур. Не знам да плача ли, или да се смея.

— Грещиш — каза Гералт. — Щом драконът не е умрял на място от отровата, значи организъмът му вече се е преборил с нея и вече напълно е възстановил силите си. Впрочем това няма толкова голямо значение. Секачите от Кринфрид със сигурност ще му видят сметката, но, ако искаш да знаеш, няма да се мине без битка.

— Значи залагаш на Секачите?

— Естествено.

— Само че — намеси се мълчалият до момента страж-художник — драконът е магическо създание и не може да се убие другояче, освен чрез магия. Ако някой може да се справи с него, това е магьосницата, която мина оттук вчера.

— Кой? — наведе глава Гералт.

— Магьосница — повтори стражът. — Нали вече казах.

— Каза ли си името?

— Да, но не го запомних. Имаше пропуск. Млада, красива, по свой начин, но очите й... Сещате се, господа. Човек го побиват тръпки, когато такава го погледне.

— Знаеш ли нещо за това, Лютиче? Коя може да бъде?

— Не — намръщи се бардът. — Млада, красива и такива очи... Ама че указания. Те всичките са такива. Всички, които познавам, а аз познавам много, изглеждат на не повече от двацет и пет — трийсет години. А съм чувал, че някои от тях помнят времената, когато на мястото на днешен Новиград са се издигали борове. В края на краищата за какво са еликсирите от мандрагора? Капят си от тях и в очите, за да блестят като на обикновените жени.

— Не беше ли червенокоса? — попита вещерът.

— Не, господине — отговори десетникът. — Чернокоса.

— А конят й какъв беше на цвят? Кестеняв с бяла звездичка?

— Не, вран, като нея. Казвам ви, господа — тя ще убие дракона. Драконът е работа за магьосници. Не е по силите на хора да се справят с него.

— Интересно какво би отговорил на това Козояд — разсмя се Лютичето. — Ако имаше под ръка нещо по-силно от чемерика и вълча ягода, днес кожата на дракона щеше да се суши на голополските

колове, баладата щеше да е готова, а аз нямаше да се пека тук на слънце...

— Как стана така, че Недамир не те взе със себе си? — попита Гералт и погледна накриво поета. — Нали си бил в Голополе, когато са тръгвали? Или кралят не обича хората на изкуството? Как стана така, че се печеш тук на слънце, вместо да свириш до кралското стреме?

— Това ми го спретна една млада вдовица — изрече навъсено Лютичето. — Дяволите да я вземат. Отидох да се веселя с нея, а на другия ден Недамир и останалите вече бяха отвъд реката. Взели дори онзи Козояд и разузнавачите от голополската милиция, само мен забравили. Обясних му аз на десетника, а той все своето си знае...

— Ако имаш пропуск — пускам — рече равнодушно стражът, докато пикаеше на стената на къщата на бирника. — Ако нямаш пропуск — не пускам. Такава е заповедта...

— О! — прекъсна го Трите гарги. — Момичетата се връщат с бирата.

— И не са сами — добави Лютичето, изправяйки се. — Вижте какъв кон! Същински дракон!

Откъм брезовата горичка на галоп се носеха зериканките, а между тях се движеше ездач на едър неспокоен боен жребец.

Вещерът също се изправи.

Ездачът носеше виолетов кадифен кафтан със сребърни кантове и късо наметало, общито със самурена кожа. Изправен в седлото, той ги гледаше гордо. Гералт познаваше този тип погледи. И не си падаше по тях.

— Приветствам ви, господа. Аз съм Дорегарай — представи се ездачът и слезе бавно и с достойнство от коня. — Маестро Дорегарай, чародей.

— Маестро Гералт. Вещер.

— Маестро Лютичето. Поет.

— Борх, наричан още Трите гарги. А с моите момичета, които тъкмо вадят запушалката на бъчонката, вече се познаваш, господин Дорегарай.

— Да, точно така — изрече магьосникът, без да се усмихне. — Разменихме поклони с красивите воители-зериканки.

— Това е прекрасно. — Лютичето раздаде кожените чашки, донесени от Вей. — Пийте с нас, господин магьосник. Господин Борх,

да наля ли и на десетника?

— То се знае. Ела при нас, войнико.

— Мисля — каза чародеят, отпивайки малка, изискана глътка, — че сте доведени при заграждението на моста от същата причина, която води и мен?

— Ако имате предвид дракона, господин Дорегарай — отговори Лютичето, — да, така е. Исках да бъда на място и да напиша балада. За съжаление този десетник — очевидно човек без никакви маниери — не желае да ме пропусне. Иска пропуск.

— Моля за извинение. — Стражът изпи бирата си и зацъка с език. — Имам строга заповед да не пускам никого без пропуск. А казват, че вече всички от Голополе са се събрали с каруци и искат да тръгнат към планината подир дракона. Наредено ми е...

— Твоята заповед, войнико — смръщи вежди Дорегарай, — се отнася само за тази сган, която не умее нищо друго, освен да се пречка; за развратните девойки, които разпространяват срамни болести; за крадците, изметта и безделниците. Но не и за мен.

— Няма да пусна никого без пропуск — настръхна десетникът. — Кълна се...

— Не се кълни — прекъсна го Трите гарги. — По-добре си пийни още. Тея, сипи на този мъжествен воин. И нека поседнем, господа. Да се пие на крак, бързо и без съответната тържественост, не подобава на благородници.

Насядаха на гредите около бъчонката. Стражът, току-що обявен за благородник, се изчерви от удоволствие.

— Пий, храбри стотнико! — окуражи го Трите гарги.

— Аз съм десетник, не стотник — отвърна стражът и се изчерви още повече.

— Но ще станеш стотник, задължително — отбеляза Борх. — Ти си умен момък и за нула време ще те повишат.

Дорегарай отказа да допълнят чашата му и се обърна към Гералт и каза тихо:

— В градчето още говорят за василиска, любезни вещерю, а ти вече се оглеждаш за дракона. Толкова много ли ти трябват пари в брой, или от чисто удоволствие избиваш същества, застрашени от изчезване?

— Странно любопитство — отговори Гералт — от страна на човек, който с всички сили се стреми да убие дракон, за да му избие

зъбите, така ценни при приготвянето на магьоснически лекове и еликсири. А вярно ли е, любезни магьоснико, че най-хубави са зъбите, избити от жив дракон?

— Сигурен ли си, че съм тръгнал заради това?

— Сигурен съм. Но вече са те изпреварили. Оттук е минала твоя колежка, и то с пропуск, какъвто ти нямаш. Чернокоса е, ако те интересува.

— С вран кон?

— Така казват.

— Йенефер — изрече Дорегарай недоволно, а вещерът потрепна, незабележимо за околните.

Настана тишина, прекъсната от оригването на бъдещия стотник.

— Никого... без пропуск...

— Стигат ли двеста линтара? — Гералт спокойно извади от джоба си кесията, получена от дебелия кмет.

— Гералт — усмихна се загадъчно Трите гарги, — значи все пак...

— Извинявай, Борх. Съжалявам, но няма да дойда с вас в Хенгфорс. Може би ще се срещнем пак.

— Нямам никаква работа в Хенгфорс — рече бавно Трите гарги. — Абсолютно никаква, Гералт.

— Приберете кесията си, господине — каза заплашително бъдещият стотник. — Това е най-обикновен подкуп. И за триста няма да ви пусна.

— А за петстотин? — Борх извади своята кесия. — Прибери кесията си, Гералт. Аз ще платя таксата. Това започна да ме забавлява. Петстотин, господин войнико. По сто на глава, като смятаме моите два девойки за една прелестна глава. Е?

— Ох-ох-ох — завайка се бъдещият стотник, докато криеше под униформата си кесията на Борх. — Какво ще кажа на краля?

— Ще му кажеш — рече Дорегарай, докато се изправяше и сваляше от колана си богато украсена пръчка от слонова кост, — че си се уплашил.

— От какво, господине?

Магьосникът размаха пръчката, изрече някакво заклинание и един бор край реката избухна в пламъци — само за миг огънят го обхвана чак до върха.



— На конете! — Лютичето скочи на седлото и метна лютнята си на рамо. — На конете, господа! И дами!

— Махнете заграждението! — извика на стражите забогателият десетник, който имаше големи шансове да стане стотник.

На моста, отвъд заграждението, Вея дръпна юздите и конят затанцува и затропа с копита по гредите. Девојката размята плитки и извика пронизително.

— Точно така, Вея! — викна в отговор Трите гарги. — Напред, благородни господа, на конете! Да потеглим по зерикански — с грохот и свистене!

## IV

— Я гледайте — каза Бохолт, най-големият от Секачите. Беше грамаден и масивен като ствола на стар дъб. — Недамир не ви разгони във всички посоки, както предполагах. Е, ние ли, бедняците, ще оспорваме кралските решения? Заповядайте при огъня. Спретнете си места за спане, момчета. И, Гералт, за какво си говорихте с краля? Ще си остане между нас.

— За нищо — отвърна Гералт и се настани удобно с гръб към оставеното близо до огъня седло. — Даже не излезе от палатката си. Само изпрати своето момче за всичко, как му беше името...

— Гиленстерн — подсказа Ярпен Зигрин, здраво брадато джудже, което тъкмо слагаше в огъня огромен смолист пън, който беше примъкнал от хресталака. — Надуто конте. Когато се присъединихме, той се появи, вирнал нос до небесата, и започна да обяснява: не забравяйте на кого трябва да се подчиняват джуджетата, кой тук заслужава уважение, крал Недамир заповядва тук, неговата дума е закон и така нататък. Слушах го и се чудех дали да не кажа на момчетата си да го проснат на земята и да му съдера наметалото. Но после размислих: пак ще се вдигне шум и ще започнат да разправят, че джуджетата са зловни, агресивни, че са кучи синове и е невъзможно... да се съжителства с тях, или както се казва. И веднага ще ни организират погром в някое градче. Затова го изслушах учтиво и само кимах.

— Изглежда — вметна Гералт, — господин Гиленстерн не умее нищо друго, защото и на нас каза точно това и ни се наложи да кимаме с глави.

— А ако питате мен — обади се вторият от Секачите, докато разстилаше чергилото на коня си върху купчина сухи клони, — жалко, че Недамир не ви прогони. Толкова хора вече хукнаха подир дракона, че е направо ужасно. Маса народ. Това вече не е експедиция, а погребално шествие. Аз не обичам да се мъкна в тълпата.

— Успокой се, Нишчука — каза Бохолт. — По-приятно е да се пътува с тълпата. Ти какво, никога ли не си ходил на лов за дракони? Те винаги привличат хората, следва ги куп народ, същински панаир на колела. Но знаеш кой остава на полето, когато гадината се покаже. Ние и никой друг.

Бохолт замълча за момент, отпи солидна глътка от голямата дамаджана в изплетена от лоза кошница, смръкна шумно и се изкашля.

— Друг е въпросът — продължи той. — Практиката показва, че неведнъж след убиването на дракона започва веселба и клане. Стигне ли се до делбата на съкровището, ловците наскачват един срещу друг. А, Гералт? Имам ли право? Вещерю, на теб говоря.

— Знам за такива случаи — потвърди Гералт сухо.

— Знаеш, казваш? И сигурно от чужди думи, защото не съм чувал да си преследвал дракони. През дългия си живот никога не съм чувал вещици да преследват дракони. Така че ми е странно, че се появи тук.

— Наистина — процеди Кенет, наричан Дерача, най-младият от секачите. — Чудна работа. А ние...

— Чакай, Дерач — прекъсна го Бохолт. — Сега аз говоря. Впрочем, нямам намерение да произнасям дълга реч. Вещерът разбира какво имам предвид. Той ме познава и аз го познавам, досега пътищата ни не са се пресичали и сигурно ще е така и за в бъдеще. Но, забележете, момчета, ако аз, например, реша да попреча на работата на вещица или да измъкна печалбата изпод носа му, той би ме посякъл с вещерския си меч и би имал пълно право. Така ли е?

Никой не потвърди, но и не възрази. Не изглеждаше Бохолт да се нуждае от едното или от другото.

— Е, както казах, да се пътува в тълпата, е по-забавно. Един вещици също става за компания. Околността е дива и безлюдна, току-виж ни се нахвърлила някоя жиритва или вампир и ще берем ядове. А щом Гералт е наблизо, няма да имаме никакви грижи, защото това е неговата специалност. Докато драконите не са негова специалност. Имам ли право?

Отново никой не потвърди и не отрече.

— Господин Три гарги — продължи Бохолт, като подаде дамаджаната на джуджето — пътува с Гералт и това ми е достатъчно. Така че кой ни пречи, Нишчука, Дерач? Да не би Лютичето?

— Лютичето — обади се Ярпен Зигрин, подавайки дамаджаната на барда — винаги се лепи там, където става нещо интересно, и всички знаят, че нито пречи, нито помага, нито забавя колоната. Той е нещо като репей на кучешка опашка. Нали, момчета?

„Момчетата“, брадати джуджета с остри черти, се закикотиха и разтресоха бради. Лютичето отмести шапката на тила си и отпи от дамаджаната.

— Ооооох, проклетия — изстена той и си пое въздух. — Отнема ти дъха. От какво я правите, от скорпиони?

— Едно не ми харесва, Гералт — каза Дерача и пое дамаджаната от трубадура. — Това, че домъкна този магьосник. Тук скоро няма да може да се диша от магьосници.

— Вярно е — съгласи се джуджето. — Право казва Дерача. Този Дорегарай ни е нужен колкото някое свинско седло. От известно време си имаме магьосница тук, благородната Йенефер. Пфу!

— Дааа — рече Бохолт, почесвайки дебелия си врат, от който преди минута беше свалил кожения нашийник със стоманени шипове. — Магьосниците тук са в повече. Поне двама в повече, отколкото трябва. И прекалено здраво се залепиха за нашия Недамир. Вижте само — ние сме тук, под звездите, около огъня, а те, моля ви се, на топло, в кралската палатка. Вече плетат интриги четирите гъсеници — Недамир, вещицата, магьосникът и Гиленстерн. И най-лоша от всички е Йенефер. А какво замислят? Как да ни прекарат, ето какво.

— И набиват сърнешко — вметна навъсено Дерача. — А ние какво ядохме? Мармот. А какво е мармотът, питам? Плъх и нищо повече. Така че какво ядохме? Плъх!

— Това не е проблем — каза Нишчука. — Скоро ще опитаме и от опашката на дракона. Няма нищо по-вкусно от печена на жарова драконова опашка.

— Йенефер — продължи Бохолт — е противна, зловна и устата жена. Не е като твоите девойки, господин Борх. Те са тихи и мили, вижте ги само — седят при конете и си острят сабите; минах покрай тях, пошегувах се, те се усмигнаха, показаха си зъбките. Да, радвам им се, не са като Йенефер, която само плете интриги. Казвам ви, трябва да внимаваме, защото иначе договорот ни не струва пукната пара.

— Какъв договор, Бохолт?

— Какво, Ярпен, да кажем ли на вещера?

— Не виждам защо не — рече джуджето.

— Ракията свърши — вметна Дерача и обърна дамаджаната с дъното нагоре.

— Тогава донеси още. Ти си най-млад. А договора, Гералт, го измислихме, тъй като не сме наемници, нито платени слуги, и Недамир не може да ни прати подир дракона, като хвърли няколко златни монети в краката ни. Истината е, че можем да се справим с дракона и без Недамир, а той не може да се справи с дракона без нас. От това ясно следва кой заслужава повече и чия част от печалбата трябва да е по-голяма. Затова взехме честно решение — тези, които повалят дракона в ръкопашен бой, взимат половината от съкровището. Недамир, като се имат предвид произхода и титлата му, взима една четвърт, така или иначе. А другите, ако помагат, ще разделят останалата една четвърт поравно. Какво мислиш за това?

— А какво мисли Недамир?

— Не каза нито да, нито не. Но по-добре да не се меси мижитурката. Щом не може да тръгне сам срещу дракона, трябва да разчита на професионалистите, тоест на нас, Секачите, и на Ярпен и неговите момчета. Ние, а не някой друг, ще се изправим на меч разстояние срещу дракона. Останалите, включително и магьосниците, ако помогнат, ще си поделят една четвърт от съкровището.

— И кой друг влиза в числото на „останалите“, освен магьосниците? — поинтересува се Лютичето.

— Със сигурност не музикантите и стихоплетците — изкикоти се Ярпен Зигрин. — Включваме тези, които работят с брадви, а не с лютни.

— Аха — обади се Трите гарги, вперил поглед в звездното небе. — А какво ще получат обуцарят Козояд и неговата сган?

Ярпен Зигрин се изплю в огъня и промърмори нещо на езика на джуджетата.

— Голополската милиция познава местните планини и помага с указване на пътя — каза тихо Бохолт, — така че ще е справедливо да ги допуснем в подялбата. Но с обуцаря работата е друга. Разбирате ли, няма да е добре, ако селяндурите решат, че когато в околността се появи дракон, вместо да се повикат професионалисти, може набързо да му подхвърлят отрова и да продължат да се забавляват с девойките в

сеното. Ако тази практика се разпространи, ще се наложи да живеем чрез просия. Нали?

— Вярно е — добави Ярпен. — Затова, казвам ви, на този общар трябва да му се случи нещо, преди да е попаднал в някоя легенда.

— Щом трябва, ще му се случи — рече убедено Нишчука. — Оставете това на мен.

— А Лютичето — подхвърли джуджето — ще му даде да се разбере в баладата. Ще го направи за смях, за да стане името му символ на срам и позор навеки.

— Забравяте нещо — обади се Гералт. — Тук има един, който може да ви обърка сметките. Той няма да се съгласи на никакви договори и делби. Ейк от Денесле.

— Защо? — попита дрезгаво Бохолт, докато хвърляше клонче в огъня. — С Ейк не може да се говори. Той не се интересува от плячката.

— Срецнахме го по пътя към вашия лагер — каза Трите гарги. — Клечеше върху камъните в пълно въоръжение, вперил поглед в небето.

— Той винаги прави така — обади се Дерача. — Медитира или се моли. Казва, че така трябва, за да се пази от злото, защото е от наказан от Бога народ.

— Ние в Кринфрид — промърмори Бохолт — държим такива оковани в клетки и им даваме парчета въглен, за да рисуват по стените разни чудесии. Но стига сме одумвали ближните си, нека поговорим за работата.

В кръга светлина беззвучно пристъпи дребна млада жена с черни, обхванати със златна мрежа коси и черно кожено наметало.

— На какво се размърдя така? — попита Ярпен Зигрин, преструвайки се, че не я вижда. — На сярал ли?

— Не — отвърна Бохолт, вирна глава настрани и демонстративно подуши въздуха. — На мускус или нещо подобно.

— Не, май е... — джуджето се намръщи. — Ах! Та това е знатната госпожа Йенефер! Здравсти, здрасти.

Магьосницата огледа бавно събралите се и задържа искрящия си поглед върху вещера. Гералт леко се усмихна.

— Може ли да седна?

— Но разбира се, благодетелко наша — каза Бохолт и изхълца. — Седнете тук, на седлото. Размърдай се, Кенет, и подай седлото на благородната магьосница.

— Говорите за работата, както чувам. — Йенефер седна и изпъна пред себе си стройните си, обути с черни чорапи крака. — Без мен?

— Не посмяхме да обезпокоим толкова важна особа — каза Ярпен Зигрин.

— Ти, Ярпен — Йенефер примижа, обръщайки се към джуджето, — по-добре да мълчиш. От първия ден демонстративно се правиш, че не ме забелязваш. Продължавай в същия дух, не се насилвай излишно. На мен не ми пречи.

— Какви ги говорите, госпожо! — Ярпен се усмихна и показва неравните си зъби. — Да ме полази кърлеж, ако за мен не сте по-скъпа от въздуха. Въздухът, например, ми се случва да го замърся, но с вас никога не бих си позволил подобно нещо.

Брадатите „момчета“ се засмяха гръмко, но утигнаха веднага щом забелязаха синьото сияние, което внезапно обхвана магьосницата.

— Още една дума — и от теб ще остане само замърсен въздух — каза Йенефер с метални нотки в гласа. — И черно петно върху тревата.

— Наистина — наруши Бохолт настаналата тишина. — Млъкни, Зигрин. Да чуем какво има да ни каже госпожа Йенефер. Тя току-що отбеляза, че говорим за работа без нея. От това следва, че има някакво предложение. Нека го чуем тогава. Дано само не предлага да се справи с дракона сама, чрез магиите си.

— Защо? — вдигна глава Йенефер. — Мислиш, че е невъзможно?

— Може и да е възможно. Но не е изгодно за нас, защото тогава ще поискате половината от съкровището на дракона.

— Поне половината — отвърна студено магьосницата.

— Ето, сама виждате, че това изобщо не ни устройва. Ние, госпожо, сме бедни воини — разчитаме на печалбата, за да не гладуваме. Храним се с киселец и лобода...

— Само по празниците ни попада по някой мармот — вметна тъжно Ярпен Зигрин.

— ... Прием изворна вода — Бохолт отпи от бутилката и леко я разклати. — Няма друг изход за нас, госпожо Йенефер. Или печалбата,

или през зимата ще замръзнем под стобора. А странноприемниците струват пари.

— И бирата — добави Нишчука.

— И развратните девойки — размечта се Дерача.

— Затова — продължи Бохолт и вдигна очи към небето — сами ще се справим с дракона, без магии и без ваша помощ.

— Толкова ли си сигурен? Запомни, има си граница на възможното, Бохолт.

— Може и да си има, но аз никога не съм я виждал. Не, госпожо. Повтарям — ще убием дракона сами, без никакви магии.

— Особено като се има предвид — добави Ярпен Зигрин, — че магиите със сигурност също си имат граници, които, за разлика от нашите собствени, ние не познаваме.

— Сам ли го измисли — попита бавно Йенефер, — или някой ти го подсказа? Да не би присъствието на вешер във вашата благородна компания да ви прави толкова самонадеяни?

— Не — отвърна Бохолт, поглеждайки Гералт, който като че ли дремеше, излегнал се лениво върху чула и подпрял глава на седлото. — Вешерът няма нищо общо с това. Чуйте, благородна Йенефер. Направихме предложение на краля, а той не ни удостои с отговор. Но ние сме търпеливи и ще изчакаме до утре. Ако кралят приеме предложението, продължаваме нататък заедно. Ако не — тогава се връщаме.

— Ние също — промърмори джуджето.

— Няма да има какво пазарене — продължи Бохолт. — Предайте това на Недамир, госпожо Йенефер. Предложението ни е изгодно и за вас, и за Дорегарай, ако се уговорите с него. Имайте предвид, че трупът на дракона изобщо не ни трябва, ще вземем само опашката. А останалото, ако искате — взимайте го. Няма да се поскъпим нито за зъбите, нито за мозъка — за никое от нещата, които ви трябва за магиите.

— Естествено — добави Зигрин, кикотейки се, — мършата ще бъде за вас, магьосниците. Никой няма да ви я иска. Освен останалите лешояди.

Йенефер се изправи и нагласи наметалото на раменете си.

— Недамир няма намерение да чака до утре — сопна се тя. — Отсега е съгласен на условията ви. Въпреки моите съвети и тези на



Дорегарай.

— Недамир проявява изумителна мъдрост за толкова млад крал — процеди бавно Бохолт. — Защото за мен, госпожо Йенефер, мъдростта включва и умението да пропускаш покрай ушите си глупавите или неискрени съвети.

Ярпен Зигрин прихна в брадата си.

— Друга песен ще запеее — магьосницата сложи ръце на кръста си, — когато утре драконът ви осакати, разкъса и изпотроши костите ви. Ще започнете да ми лижете ботушите и да скимтите за помощ. Както става винаги. Познавам ви прекалено добре — вас и тези като вас. До болка ви познавам.

Тя се обърна и потъна в мрака, без да се сбогува.

— По мое време — каза Ярпен Зигрин — магьосниците седяха в кулите, четяха мъдри книги и разбъркваха с лопатки течностите в колбите. Не се мотаеха в краката на воините, не се бъркаха в делата и не въртяха задници пред очите на мъжете.

— А задникът, между другото, си го бива — отбеляза Лютичето, докато настройваше лютнята си. — Нали, Гералт? Хей, къде се дяна вещерът?

— Какво ни засяга? — промърмори Бохолт и хвърли една съчка в огъня. — Отишъл е някъде. Може да е по нужда, да ме извинявате. Негова си работа.

— Сигурно — съгласи се бардът и удари по струните. — Да ви изпея ли нещо?

— Изпей, да го вземат дяволите — каза Ярпен Зигрин и се изплю. — Само не си мисли, че ще дам дори шелонг за твоето пеене. Това тук, момче, не ти е кралският двор.

— То се вижда — кимна трубадурът.

## V

— Йенефер.

Тя се обърна, сякаш учудена, макар вещерът да не се съмняваше, че отдавна чува стъпките му. Сложи на земята дървеното ведро, сетне отметна от челото си косата, вече освободена от златната мрежа и сега падаща на едри къдрици по раменете ѝ.

— Гералт.

Както винаги, дрехите ѝ бяха в бяло и черно. Нейните цветове. Черни коси, дълги черни ресници, позволяващи само да се гадае за цвета на скритите зад тях очи. Черна пола и къс черен кафтан с бяла кожена яка. Бяла риза от най-фин лен. На шията — черна кадифена панделка, украсена с обсидианова звезда, обсипана с диаманти.

— Изобщо не си се променила.

— Ти също — нацупи устни тя. — И в двата случая е нормално. Или, ако предпочиташ, еднакво ненормално. И макар че може би е добър начин да се започне разговорът, подобно напомняне е общо взето безсмислено. Нали?

— Да — кимна той, загледан към палатката на Недамир и огньовете на кралските стрелци, частично закрити от силуетите на фургоните. Откъм най-далечния огън долиташе гласът на Лютичето — пееше „Звездите над пътя“, една от най-хубавите му любовни балади.

— Е, приключихме с встъплението — каза магьосницата. — Давай нататък, слушам те.

— Виждаш ли, Йенефер...

— Виждам — прекъсна го тя рязко. — Но не разбирам. Защо дойде, Гералт? Нали не е заради дракона? Сигурно в това отношение нищо не се е променило?

— Не. Нищо не се е променило.

— Тогава защо се присъедини към нас?

— Ако ти кажа, че е заради теб, ще ми повярваш ли?

Тя го гледаше безмълвно и блестящите ѝ очи не предвещаваха нищо добро.

— Ще повярвам, защо не — рече накрая. — Мъжете обичат да се срещат със старите си любовници, да освежават спомените си. Обичат да си въобразяват, че отдавнашните любовни трепети им дават един вид пожизнено право на собственост над партньорката им. Това се отразява добре на самочувствието им. Ти не си изключение. Въпреки всичко.

— Въпреки всичко си права, Йенефер — усмихна се Гералт. — Видът ти влияе прекрасно на самочувствието ми. С други думи, радвам се, че те виждам.

— И това е всичко? Е, да допуснем, че и аз се радвам. Наредвахме си се и сега ти желая лека нощ. Виждаш, че съм тръгнала да почивам. Но първо смятам да се изкъпя, а преди това обикновено се събличам. Така че бъди така добър да се оттеглиш.

— Йен. — Той протегна ръце към нея.

— Не ме наричай така! — изсъска тя яростно и отскочи назад, а от пръстите ѝ се посипаха сини и червени искри. — А ако ме докоснеш, ще ти изгоря очите, нищожество!

Вещерът отстъпи и магьосницата, поуспокоена, отново отметна коси от челото си и сложи ръце на кръста.

— Какво си мислеше, Гералт? Че ще си побъбрим весело за добрите стари времена? И може би накрая ще отидем в някоя каруца, за да се любим върху овчите кожи, ей тъй, за освежаване на спомените. Така ли?

Гералт нямаше представа дали магьосницата чете мислите му, или просто отгатва изключително точно, тъй че замълча и се усмихна накриво.

— Тези четири години си казаха думата, Гералт. Вече ми мина и само заради това не те заплюх в очите при днешната ни среща. Но нека моята сдържаност не те подлъгва.

— Йенефер...

— Мълчи! Дадох ти повече, отколкото на който и да било друг мъж, подлецо. Сама не знам защо именно на теб. А ти... О, не, скъпи, аз не съм проститутка, нито случайно оплетена в мрежите ти елфка, която можеш да зарежеш в някое прекрасно утро, като оставиш на масата букет теменужки и си тръгнеш, без да я будиш. Която можеш да направиш за смях. Внимавай! Ако сега кажеш дори една дума, ще съжаляваш!

Гералт не изрече нито дума, чувстваше бушуващата в Йенефер ярост. Магьосницата отново отметна от челото си непослушните къдрици и го погледна отблизо в очите.

— Е, срещнахме се, какво да се прави — каза тя тихо. — Няма да правим сцени. Ще запазим приличие и ще се престорим на добри познати. Но не се заблуждавай, Гералт. Между нас вече няма нищо. Нищичко, разбираш ли? И се радвай, защото това означава, че съм изоставила някои планове, които до неотдавна имах за теб. Но не съм ти простила. Никога няма да ти простя, вещерю, никога!

Тя се извърна рязко, вдигна ведрото, разплисквайки водата, и се скри зад близката каруца.

Гералт прогони бръмчащия над ухото му комар и бавно тръгна към огъня, около който в момента възнаграждаха изпълнението на Лютичето с оскъдни ръкопляскания. Погледна към тъмносиньото небе над черните назъбени върхове. Искаше му се да се засмее. Не знаеше защо.

## VI

— По-внимателно там! Внимавайте! — извика Бохолт, обръщайки се към колоната. — По-близо до скалите! Внимавайте!

Каруците подскачаха и се клатушкаха по камъните. Кочияшите ругаеха, удряха конете с поводите и се навеждаха неспокойно да видят дали колелата минават достатъчно далече от ръба на дерето, покрай което се точеше тесният неравен път. Долу река Бра клокочеше и се пенеше между скалите.

Гералт удържа коня си и го насочи по-близо до скалната стена, покрита с кафяв мъх и бели, подобни на лишей налепи. Пропусна фургона на Секачите пред себе си. Дерача, който водеше колоната заедно с разузнавачите от Голополе, се върна назад и извика:

— Добре! Давайте по-бързо! Нататък е по-широко!

Крал Недамир и Гиленстерн язدهа, заобиколени от конници с лъкове. Скоро се изравниха с Гералт, а след тях по камъните трополяха каруците от кралския обоз. Още по-назад се носеше каруцата на джуджетата, управлявана от непрестанно крещящия Ярпен Зигрин.

Недамир, много слаб и луничав юноша с бяло кожухче, мина покрай вещера и го дари с надменен и отегчен поглед. Гиленстерн се беше изправил на седлото и удържаше коня си.

— Ако обичате, господин вещерю — рече той властно.

— Слушам. — Гералт ръгна кобилата с пети и пое бавно до канцлера, зад обоза. Учуди се, че въпреки внушителния си търбух Гиленстерн предпочита седлото пред значително по-удобното возене в каруца.

— Вчера — Гиленстерн дръпна леко повода, украсен със златни копчета, и отметна от раменете си тюркоазения плащ, — вчера казахте, че драконът не ви интересува. В такъв случай какво ви интересува, господин вещер? Защо идвате с нас?

— Това е свободна страна, господин канцлер.

— Засега. Но в този кортеж, господин Гералт, всеки трябва да си знае мястото. И ролята, която изпълнява, трябва да съвпада с волята на

крал Недамир. Разбирате ли?

— Накъде биете, господин Гиленстерн?

— Ще ви кажа. Чувам, че напоследък е трудно човек да се договори с вас, вещерите. Става въпрос за това, че когато посочат на вечерта чудовище, което трябва да се убие, той, вместо да хване меч и да сече, започва да разсъждава дали е редно да прави това, дали не е отвъд границите на възможното, дали не противоречи на кодекса му и дали наистина въпросното чудовище е чудовище, сякаш не си личи от пръв поглед. Явно добре ви е потръгнало. По мое време вещерите не се гнусяха от грошовете. Не разсъждаваха, а убиваха каквото им се каже. Беше им все едно дали е върколак, дракон или събирач на данъци. Важното беше да го посекаат здравата. Не е ли така, Гералт?

— Някакво поръчение ли имате за мен, Гиленстерн? — попита сухо вещерът. — Ако е така, казвайте за какво става въпрос и ще си помисля. Иначе няма защо да си хабим думите.

— Поръчение ли? — въздъхна канцлерът. — Не, нямам. Става въпрос за дракона, а това явно надхвърля границите на възможното за теб, вещерю. Предпочитам Секачите. Теб само исках да предупредя. Да те предпазя. Ние с крал Недамир може и да търпим капризите на вещици, които делят чудовищата на добри и зли, но не желаем да слушаме за тях, а още по-малко — да виждаме как се претворяват в живота. Не се бъркай в кралските дела, вещерю. И не се съюзявай с Дорегарай.

— Нямам навик да се съюзявам с магьосници. Откъде ви хрумна?

— Дорегарай — каза Гиленстерн — надминава с капризите си дори вещерите. Той не се ограничава с разделянето на чудовищата на добри и зли. Смята, че всички са добри.

— Малко преувеличава.

— Несъмнено. Но защитава възгледите си с поразително упорство. Честно казано, не бих се учудил, ако му се случи нещо. Пък и се присъедини към нас в странна компания...

— Аз не съм в компанията на Дорегарай. И той не е в моята.

— Не ме прекъсвай. Доста странна компания. Вещер, изпълнен със скрупули, като лисича кожа — с бълхи. Магьосник, повтарящ друидските глупости за равновесието в природата. Мълчаливият рицар Борх Трите гарги и неговият ескорт от Зерикания, където, както е

известно, се принасят жертви пред изображения на дракони. И всички те изведнъж се присъединяват към лова. Не е ли странно?

— И така да е, какво от това?

— Да знаеш — каза канцлерът, — че обикновено най-загадъчните проблеми имат най-простите решения. Не ме принуждавай да прибегвам до тях, вещерю.

— Не разбирам.

— Разбираш, разбираш. Благодаря за разговора, Гералт.

Гералт се забави, а Гиленстерн пришпори коня си, настигна обоза и се присъедини към краля. Покрай вечерта премина и Ейк от Денесле, облечен със стегнат кафтан от светла кожа, по която личаха следи от броня. Конят му бе натоварен с оръжия, сребърен щит и огромно копие. Гералт го поздрави с махване, но странстващият рицар извърна глава, стиснал тънките си устни, и заби шпори в хълбоците на коня.

— Не те харесва особено — отбеляза Дорегарай, който тъкмо бе настигнал вечерта.

— Явно.

— Конкуренция. Занимавате се с едно и също, само дето Ейк е идеалист, а ти — професионалист. Разликата не е голяма, особено за онези, които убивате.

— Не ме сравнявай с Ейк, Дорегарай. Дявол знае кого обиждаш с това сравнение, него или мен, но не ни сравнявай.

— Както искаш. Честно да си кажа, за мен и двамата сте еднакво отблъскващи.

— Благодаря.

— Няма за какво. — Магьосникът потупа по врата коня си, който беше изплашен от виковете на Ярпен и неговите джуджета. — Според мен, вещерю, да се нарича убийството призвание, е отвратително, подло и глупаво. Нашият свят е в равновесие. Унищожаването на които и да било от населяващите го създания нарушава равновесието. А с нарушаването на равновесието се приближаваме до гибелта на света — такъв, какъвто го познаваме.

— Друидска теория — отбеляза Гералт. — Знам я. Навремето, още в Ривия, ми я изложи един стар хиерофант. Два дни след това го разкъсаха плъхолаци. Не забелязах да се наруши равновесието.

Дорегарай го погледна равнодушно и повтори:

— Светът е в равновесие. Природно равновесие. Всеки вид си има свой естествени врагове и всеки е естествен враг за други видове. Това се отнася и за хората. Унищожаването на естествените врагове на човека, на което ти си се посветил и което вече започва да се наблюдава, заплашва расата с израждане.

— Знаеш ли какво, магьоснико — започна да се дразни Гералт, — отиди при някоя майка, чието дете е изядено от василиск, и й кажи, че трябва да се радва, защото благодарение на това човешката раса е избягнала израждането. Ще видиш какво ще ти отговори.

— Добър аргумент, вещерю — каза Йенефер, която ги беше настигнала. — А ти, Дорегарай, внимавай какво говориш.

— Не съм свикнал да крия възгледите си.

Йенефер започна да язди между тях. Вещерът забеляза, че е махнала златната мрежа и е прибрала косите си с бяла кърпа.

— Тогава по-скоро започни да ги криеш, Дорегарай — каза тя. — Особено пред Недамир и Секачите, които подозират, че възнамеряваш да им попречиш да убият дракона. Докато само бърбориш, ще те смятат за безобиден маниак. Но опитай ли да предприемеш нещо, ще ти прекършат врата, преди да успееш да си поемеш дъх.

Магьосникът се усмихна високомерно и презрително.

— Освен това — продължи Йенефер, — като проповядваш такива възгледи, ти подриваш авторитета на нашата професия и призвание.

— Това пък защо?

— Можеш да прилагаш своите теории към всяко същество, дори към насекомите, но не и към драконите. Защото драконите са най-опасните естествени врагове на човека. И тук не става дума за израждането на човешката раса, а за оцеляването ѝ. За да оцелее, тя трябва да се справи с враговете си, особено с най-опасните от тях.

— Драконите не са врагове на човека — вметна Гералт, а магьосницата само се усмихна студено.

— По този въпрос остави нас, хората, да си кажем мнението — изрече тя. — Ти, вещерю, не си създаден да даваш мнение, а да вършиш работа.

— Като безволев голем?

— Ти го каза, не аз — отговори студено Йенефер. — Но сравнението е удачно.



— Йенефер — намеси се Дорегарай, — за жена с твоето образование и на твоята възраст говориш изумителни глупости. Защо смяташ точно драконите за основните врагове на човека? Защо не останалите, стократно по-опасни същества, на чиято съвест тежат много повече жертви? Защо не хириките, видлогоните, мантикорите, амфисбените или грифоните? Защо не вълците?

— Ще ти кажа защо. Превъзходството на човека над другите раси и видове се състои в това, че неговата борба за подобаващото му място в природата, за жизнено пространство, може да бъде спечелена едва когато окончателно елиминира номадския начин на живот — пътуването от място на място в търсене на храна, съобразно календара на природата. В противен случай не може да се достигне необходимият темп на прираст и човешкото дете прекалено дълго не може да добие самостоятелност. Само намиращата се в безопасност зад стените на крепостта или града жена може да ражда с необходимото темпо, тоест ежегодно. Плодовитостта, Дорегарай, е важно условие за оцеляване и доминиране. И тук достигаме до драконите. Никое друго чудовище не представлява заплаха за цял град или крепост. Ако драконите не бъдат изтребени, хората, за по-голяма безопасност, ще започнат да се разпръскват, вместо да се обединяват. Защото драконовият огън в гъсто застроено селище означава кошмар, означава стотици жертви, означава ужасна гибел. Ето затова драконите трябва да бъдат избити до крак, Дорегарай.

Магьосникът я погледна със странна усмивка.

— Знаеш ли, Йенефер, не искам да доживея часа, в който ще се осъществи твоята мечта за властването на човека и подобните на теб ще заемат полагащото им се място в природата. За щастие до това никога няма да се стигне. По-скоро сами ще се изтребите помежду си, ще се изтровите, ще издъхнете от тиф заради мръсотията и лошата хигиена, отколкото от заплахата на драконите над прекрасните ви градове, в които жените раждат ежегодно, но само едно от десет новородени живее повече от десет дни! Да, Йенефер, плодовитост, плодовитост и пак плодовитост! Заеми се с раждане на деца, скъпа, това е по-естествено занимание за теб. Ще ти запълни времето, което сега прахосваш за измисляне на глупости. Довиждане.

Магьосникът пришпори коня си и се отправи към челото на колоната. Гералт хвърли поглед към бледото, изкривено от ярост лице

на Йенефер и още отсега започна да съчувства на Дорегарай. Знаеше защо е толкова бясна. Както повечето магьосници, тя беше стерилна. И подобно на малка част от тях страдаше от този факт и при засягането на темата реагираше наистина свирепо. Магьосникът вероятно знаеше това, но не и колко отмъстителна е тя.

— Този ще си навлече неприятности — прошепна Йенефер. — Със сигурност. Внимавай, Гералт. Не мисли, че ще те защитя, ако проявиш неблагоприятие.

— Не се притеснявай — усмихна се Гералт. — Ние, вещерите и безволевите големи, винаги действаме благоразумно. Защото границите на възможното за нас са ясно определени.

— Я виж ти. — Йенефер, все още бледа, го погледна. — Обиди се като девойка, на която са казали, че е изгубила невинността си. Ти си вещер и не можеш да промениш това. Твоето призвание...

— Престани да говориш за призванието ми, Йен, защото започва да ми се повдига.

— Не смей да говориш така с мен. И изобщо не ме интересува дали ти се повдига. Нито пък ме вълнуват останалите реакции от ограничения ти вещерски репертоар.

— Въпреки това ще видиш някои от тях, ако не престанеш да ми разправяш глупости за възвишени призвания и борба за доброто на хората. И за драконите, най-ужасните врагове на човешката раса. Знам много неща за тях.

— Нима? — намръщи се магьосницата. — И какво толкова знаеш, вещерю?

— Поне това — Гералт не обърна внимание на рязкото, предупредително треперене на медальона на шията му, — че ако драконите нямаха съкровища, никой нямаше да се интересува от тях, особено пък магьосниците. Интересно е, че при всеки лов на дракон наблизко се навърта по някой магьосник, който има здрави връзки с гилдията на бижутерите. Например ти, в случая. Би трябвало след това пазарът да бъде затрупан със скъпоценни камъни, но по някакъв начин съкровищата не попадат там и цената им не пада. Така че не ми говори за призвание и борба за оцеляване на расата. Твърде добре и твърде отдавна те познавам.

— Твърде отдавна — повтори тя със зловеща усмивка. — За съжаление. Но не мисли, че ме познаваш добре, нищожество... Колко

глупава съм била... Върви по дяволите! Не мога да те гледам!

Тя извика, пришпори коня си и потегли рязко напред. Вещерът забави малко и пропусна пред себе си каруцата на джуджетата, които крещяха, ругаеха и свиреха с кокалените си пищялки. Между тях, върху торбите с овес, лежеше Лютичето и подрънкваше на лютнята си.

— Хей! — извика управляващият каруцата Ярпен Зигрин, сочейки Йенефер. — Нещо там на пътя се чернее. Интересно, какво ли е? Прилича на кобила!

— Несъмнено! — отговори Лютичето, смъквайки на тила си шапката с цвят на слива. — Кобила! Върху скопен жребец! Нечувано!

Момците на Ярпен затресоха брадите си от смях, но Йенефер се направи, че не ги чува. Гералт се спря и пропусна стрелците на Недамир. На известно разстояние зад тях яздеше Борх, следван от зериканките, които бяха ариергардът на колоната. Гералт ги изчака и тръгна редом с Борх. Известно време яздиха в мълчание.

— Вещерю — обади се по някое време Трите гарги, — искам да те питам нещо.

— Питай.

— Защо не се върнеш?

Вещерът го гледа безмълвно цяла минута и после рече:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Искам — каза Трите гарги и го погледна.

— Вървя с тях, защото съм безволев голем. Защото съм буца кал, търкаляна от вятъра край пътя. Каж ми къде да отида? И с каква цел? Тук поне са се събрали такива, с които има за какво да разговарям. Такива, които не млъкват, когато се приближа. Такива, които, дори и да не ме обичат, ми го казват в очите, а не ме замерят с камъни иззад оградите. Вървя с тях по същата причина, поради която дойдох с теб в кръчмата на салджиите. Защото ми е все едно. Няма място, към което да се стремя. Нямам цел в края на пътя си.

Трите гарги се изкашля.

— На края на всеки път има цел. Всички имат цел. Даже и ти, макар и да ти се струва, че не си като другите.

— Сега аз ще те попитам нещо.

— Питай.

— Има ли цел в края на твоя път?

— Има.

— Щастливец.

— Работата не е в щастието, Гералт. Работата е в какво вярваш и на какво се посвещаваш. Никой не може да знае това по-добре от... един вещер.

— Днес постоянно слушам приказки за призиванието — въздъхна Гералт. — Призиванието на Недамир е да завладее Малеор. Призиванието на Ейк от Денесле е да защитава хората от драконите. Дорегарай се чувства призван да върши обратното. Йенефер, заради някои промени в организма ѝ, не може да се отдаде на призиванието си и само се лута насам-натам. По дяволите, само Секачите и джуджетата не чувстват, че имат някакво призвение, а просто искат да заграбят колкото се може повече. Може би затова толкова ме влече да съм с тях?

— Не те влече към тях, Гералт от Ривия. Не съм сляп, нито глух. Не при споменаването на техните имена посегна към кесията си на моста. Но ми се струва...

— Напразно ти се струва — прекъсна го вещерът беззлобно.

— Извинявай.

— Напразно се извиняваш.

Удържаха конете си точно навреме, за да не налетят върху спрялата колона стрелци от Цайнгорн.

— Какво е станало? — надигна се на стремената Гералт. — Защо спряха?

— Не знам. — Борх обърна глава и Вея бързо рече нещо. Изглеждаше необичайно напрегната.

— Ще отида отпред да разбера — каза вещерът.

— Остани.

— Защо?

Трите гарги замълча за момент и заби поглед в земята.

— Защо? — повтори Гералт.

— Добре, иди — каза Борх. — Може би така ще е по-добре.

— Кое ще е по-добре?

— Иди.

Мостът, свързващ двата края на пропастта, изглеждаше солиден. Беше направен от дебели дъбови стволоче; поддържаше го четириъгълна опора, в която реката се разбиваше с грохот, като се покриваше с дълги лиани от пяна.

— Ей, Дерач! — извика Бохолт от каруцата. — Защо спря?

— Откъде да знам какъв е този мост?

— Защо да минаваме през него? — попита приближилият се Гиленстерн. — Нещо не ми е по вкуса да се мъкнем с каруците оттам. Ей, обуцарю! Защо ни водиш оттук, а не по пътя? Нали пътят води по-нататък, на запад?

Героичният отровител от Голополе се приближи и свали шапката си от овнешка кожа. Изглеждаше много забавно — върху селската дреха беше издокаран със старомодна полуризица, изкована сигурно още по времето на крал Самбук.

— Оттук пътят е по-кратък, милостиви господарю — поясни той, обръщайки се не към канцлера, а направо към Недамир, чието лице още пазеше израза на болезнено отегчение.

— По-кратък от кой? — попита Гиленстерн намръщено. Недамир не благоволи дори да задържи погледа си върху обуцаря.

— От този — каза Козояд и посочи извисяващите се над околността три нащърбени върха. — Това са Хиава, Пустула и Скакунов зъб. Пътят води към руините на стара крепост, заобикаля Хиава от север, отвъд извора на реката. А по моста можем да скъсим пътя. По дерето ще излезем на равнината между планините. Ако не намерим там следи от дракона, ще продължим на изток и ще огледаме доловете. А още по на изток има равни пасища и пътят води право до Цайнгорн, към вашите владения, господарю.

— И откъде си научил толкова много за тези планини, Козояд? — попита Бохолт. — От калъпите за обувки?

— Не, господине. Като малък пасях овце тук.

— А мостът ще издържи ли? — Бохолт се надигна върху капрата и погледна към пенливата река долу. — Пропастта е към четирийсет сажена.

— Ще издържи, господине.

— А откъде се взе този мост в такъв пущинак?

— Мостът — каза Козояд — е строен от тролите в стари времена и всички трябвало да им плащат солено. Но понеже рядко някой минавал оттук, тролите се махнали. А мостът си останал.

— Повтарям — обади се ядосано Гиленстерн, — имаме каруци със снаряжение и фураж, може да заседнем. Не е ли по-добре да минем по пътя?

— Може и по пътя — сви рамене обущарят, — но пътят е дълъг. А кралят казваше, че трябва да се добере спешно до дракона.

— Тогава напред, Козояд — реши Бохолт. — Водете ни, ти и твоята армия. Ние имаме такъв обичай — да пускаме отпред най-смелите.

— Каруците да минат една по една — предупреди Гиленстерн.

— Добре. — Бохолт шибна конете и каруцата затопурка по гредите на моста. — Зад нас, Дерач! Гледай да не пропадне някое от колелата!

Гералт задържа коня, пътят му беше преграден от скупчените върху каменния път стрелци на Недамир с техните пурпурнозлатисти кафтани.

Кобилата на вещера изпръхтя.

Земята потрепна. Планините се разтресоха, назъбеният ръб на скалистата стена внезапно потъмня на фона на небето, а самата стена неочаквано се обади с приглушен грохот.

— Внимавайте! — извика Бохолт, вече от другата страна на моста. — Ей, там, внимавайте!

Първите камъни, все още дребни, заваляха и затрещяха в разтърсилата се пропаст. Пред очите на Гералт се плъзна черна, бързо увеличаваща се цепнатина и част от пътя с грохот се строполи в пропастта.

— На конете! — изрева Гиленстерн. — Милостиви господарю! Към другата страна!

Недамир се понесе към моста, притиснал глава към гривата на коня, а Гиленстерн и неколцина стрелци го последваха. Подир тях скочи с грохот върху тресящите се греди кралският фургон с плющящото на вятъра знаме с грифон на него.

— Това е лавина! Махнете се от пътя! — извика отзад Ярпен Зигрин, като шибаше с бича конете. Изпревари втория фургон на Недамир и разгони настрани стрелците. — Махни се от пътя, вещерю! Махни се от пътя!

Покрай каруцата на джуджетата прелетя Ейк от Денесле, заел вдървена стойка върху седлото. Ако не бяха смъртно бледото лице и стиснатите в гримаса треперещи устни, би изглеждало, че странстващият рицар не забелязва сипещите се по пътя скали и

камъни. Отзад в групата на стрелците някой крещеше диво, конете цвилеха.

Гералт дръпна юздите, пришпори коня и в този момент земята пред него закипя от сипещите се от планината камънаци. Каруцата на джуджетата затрака с грохот по камъните. Точно преди, моста подскочи, оста ѝ се счупи с трясък и тя се килна встрани и заседна. Едното колело се откъсна и полетя в бездната.

Кобилата на вещера, върху която се сипеха остри парчета скала, се изправи на задните си крака. Гералт понечи да скочи, но катарамата на обувката му се закачи за стремето и той падна настрани върху пътя. Кобилата изцвили и препусна право към люлеещия се над пропастта мост, по който тичаха и проклинаха джуджета.

— По-бързо, Гералт! — извика Лютичето — търчеше към него и се оглеждаше трескаво.

— Ставай, вещерю! — извика Дорегарай, който се мятеше насам-натам в седлото и едва удържаше разбеснелия се кон.

Зад тях целият път потъна в облак прах, издигащ се от падащите отломки, които се разбиваха в каруците на Недамир. Вещерът се вкопчи в ремъците на дисагите, завързани за седлото на магьосника. Чу вик.

Йенефер беше паднала заедно с коня си, бе изпълзяла по-надалече от сляпо газещите копита, и сега лежеше на земята, покрила главата си с ръце. Вещерът пусна седлото и се затича към нея под дъжда от камъни, като прескачаше зейващите под краката му пукнатини. Хвана Йенефер за рамото и ѝ помогна да се изправи на колене. Очите ѝ бяха широко отворени, а от разкъсаните ѝ вежди течеше кръв — струята вече беше стигнала до долната част на ухото.

— Ставай, Йен!

— Гералт! Внимавай!

Огромен плосък камък се плъзгаше с грохот по стената на пропастта и се носеше към тях. Гералт падна, прикривайки с тялото си магьосницата. В този момент скалният блок експлодира и се разби на безброй отломки, които се посипаха върху тях, жилейки ги като оси.

— По-бързо! — извика Дорегарай. Размахвайки жезъла си върху танцуващия кон, той разбиваше на прах падащите камъни. — Към моста, вещерю!

Йенефер махна с ръка и извика нещо неразбираемо. При сблъсъка си със синкавата полусфера, неочаквано появила се над главите им, камъните се изпаряваха като капки вода върху нагорещено желязо.

— Към моста, Гералт! — извика магьосницата. — След мен!

Побягнаха подир Дорегарай и неколцина от стрелците. Мостът се люлееше и трещеше, гредите се извиваха, мятайки ги от едното към другото перило.

— По-бързо!

Изведнъж мостът пропадна с оглушителен трясък и половината, която вече бяха преодолели, рухна с грохот в пропастта, а заедно с нея — и каруцата на джуджетата, която се разби на парчета в назъбените камъни под съпровода на безумното цвилене на конете. Другата част от моста издържа, но Гералт изведнъж осъзна, че вече тичат нагоре, по бързо увеличаваща се стръмнина. Йенефер изруга, дишайки тежко.

— Хайде, Йен! Дръж се!

Остатъците от моста затрепериха и той се пречупи и рухна към скалата. Гералт и Йенефер се вкопчиха в процепите между гредите и увиснаха над пропастта. Йенефер не можа да се задържи, изпищя по детски и се плъзна надолу. Гералт, хванал се с едната ръка, извади камата си и я заби между гредите, след което увисна и с двете си ръце на нея. Ставите на лактите му изпукаха, когато Йенефер се вкопчи в него и увисна за ремъка и калъфката на меча му. Мостът отново изхрущя и се наклони още повече, като стана почти вертикален.

— Йен — простена вещерът. — Направи нещо... По дяволите, кажи някое заклинание!

— Как? — възкликна тя гневно и сподавено. — Нали вися!

— Освободи едната си ръка!

— Не мога!

— Хей! — извика отгоре Лютичето. — Държите ли се? Хей?

Гералт не счете за нужно да потвърждава очевидното.

— Давайте въже! — закрещя Лютичето. — По-бързо, да ви вземат дяволите!

Около трубадура се появиха Секачите, джуджетата и Гиленстерн. Гералт чу тихите думи на Бохолт:

— Почакай, певцо. Тя сега ще падне. Тогава ще издърпаме вещера.



Йенефер засъска като змия, увиснала на гърба на Гералт. Ремъкът се впи болезнено в гърдите му.

— Йен! Можеш ли да намериш опора с крака? Можеш ли да направиш нещо с краката си?

— Да — изстена тя. — Да ритам...

Гералт погледна надолу към реката, кипяща между остри камъни, в които се удряха няколко греди от моста, един кон и труп с яркото облекло на Цайнгорн. Отвъд скалите, в изумрудената прозрачна паяжина, се виждаха вретенообразните тела на огромни пъстърви, които лениво плуваха по течението.

— Държиш ли се, Йен?

— Все още... да.

— Пресегни се. Трябва да намериш опора.

— Не... мога...

— Дайте въже! — викаше Лютичето. — Какво, оглупяхте ли? Ще паднат и двамата!

— Може би ще е за добро? — рече замислено невидимият Гиленстерн.

Мостът изскърца и се спусна още по-надолу. Пръстите на Гералт, стиснали дръжката на камата, започнаха да отмаляват.

— Йен...

— Млъкни... и престани да се въртиш...

— Йен?

— Не ме наричай така...

— Ще издържиш ли?

— Не — отвърна тя студено. Вече не се бореше, висеше на гърба му като мъртъв, безсилен товар.

— Йен?

— Млъкни.

— Йен. Прости ми.

— Не. Никога.

Нещо се плъзна надолу по гредите. Бързо. Като змия.

Излъчващо студена светлина въже се заизвива като живо и докосна с подвижния си край врата на Гералт. Придвижи се под мишниците му и се завърза в хлабав възел. Магьосницата под него застана, поемайки си въздух. Гералт беше сигурен, че тя ще заплаче. Но грешеше.

— Внимавайте! — извика отгоре Лютичето. — Изтегляме ви. Нишчука! Кенет! Дърпайте ги нагоре!

Болезнено дърпане, душещ натиск на опънатото въже. Йенефер въздъхна тежко. Издигнаха се бързо, като коремите им се триеха в грапавите греди.

Горе Йенефер се изправи първа.

## VII

— От целия обоз — каза Гиленстерн — спасихме само един фургон, кралю, без да смятаме каруцата на Секачите. От отряда оцеляха само седем стрелци. От другата страна на пропастта вече няма път, само сипей и гладка скала, толкова може да се види оттук. Не се знае дали е оцелял някой от останалите, когато мостът рухна.

Недамир не отговори. Ейк от Денесле стоеше пред краля, вперил в него трескаво пламтящите си очи.

— Преследва ни гневът на боговете — каза той, вдигайки ръце. — Съгрешихме, кралю Недамир. Това беше свещен поход, поход срещу злото. Тъй като драконът е зло, всеки дракон е възплъщение на злото. Аз не минавам покрай злото с безразличие, аз го стъпквам с крака... Унищожавам го. Както повеляват Боговете и Свещената книга.

— Какви ги плещи? — навъси се Бохолт.

— Не знам — отвърна Гералт, докато оправяше седлото на кобилата си. — Не разбрах нито дума.

— Тихо — каза Лютичето. — Опитвам се да го запомня, може да го използвам, когато се опитвам да търся рими.

— Свещената книга гласи — окончателно изгуби самообладание Ейк, — че ще излезе от бездната змия, отвратителен дракон със седем глави и девет рога! А на гърба му ще седи девойка с пурпурни и аленочервени дрехи, и златна чаша ще държи в ръцете си, а на челото ѝ ще бъде изписан знакът на разврата.

— Познавам я! — зарадва се Лютичето. — Това е Чилия, жената на кмета Сомерхалдер!

— Успокойте се, господин поет — рече Гиленстерн. — А вие, господин рицарю от Денесле, бъдете така добър да говорите по-ясно.

— Против злото, кралю — извика Ейк, — трябва да се излезе с чисто сърце и съвест, с вдигната глава. А кого виждаме тук? Джуджета, които са неверници, раждат се в мрак и се кланят на силите на мрака! Магьосници богохулници, които си присвояват божествени права, сили и привилегии! Вещер, който е отвратителен изрод, прокълнат,

противоестествено творение. И се учудвате, че върху нас се стовари наказание? Кралю Недамир! Достигнахме до границите на възможното! Не бива да изпитваме божията милост. Призовавам ви да очистим редовете си от нечистите сили, преди...

— А за мен нито дума — вметна жално Лютичето. — Нито дума за поетите. А толкова се старая.

Гералт се усмихна на Ярпен Зигрин. Джуджето поглаждаше нежно острието на закрепената за колана му брадва и се озъби. Йенефер демонстративно се извърна и взе да оправя разкъсаната си до бедрото пола.

— Преувеличавате, господин Ейк — изрече рязко Дорегарай. — Впрочем, сигурен съм, че е от благородни подбуди. Смятам вашето мнение за магьосниците, джуджетата и вещерите за напълно неуместно. Макар че, струва ми се, всички сме свикнали с такива речи, с такива неучтиви и съвсем нерицарски приказки. И след тези ваши думи изобщо не е ясно защо не някой друг, а именно вие хвърлихте вълшебното елфическо въже на вещера и магьосницата, когато ги заплашваше смърт. От казаното от вас следва, че по-скоро е трябвало да се молите да паднат.

— По дяволите — прошепна Гералт на Лютичето. — Значи той ни подаде въжето? Ейк? А не Дорегарай?

— Не — промърмори бардът. — Точно Ейк.

Гералт поклати глава с недоверие. Йенефер изруга под нос и се изправи.

— Рицарю Ейк — каза тя с усмивка, която всеки друг освен Гералт би могъл да вземе за любезна, — какво е това? Аз съм нещо нечисто, а вие ми спасявате живота?

— Вие сте дама, госпожо Йенефер. — Рицарят се поклони вдървено. — А вашето красиво и искрено лице ми подсказва, че някой ден ще се откажете от магьосничеството.

Бохолт изсумтя.

— Благодаря ви, рицарю — рече сухо Йенефер. — И вещерът Гералт също ви благодари. Благодаря му, Гералт.

— По-скоро ще получа удар. — Вещерът въздъхна, искрено объркан. — Аз съм отвратителен изрод, а грозното ми лице с нищо не подсказва, че някой ден ще се поправа. Рицарят Ейк ме е извадил от пропастта случайно, само защото бях здраво вкопчен в красивата дама.

Ако висях там сам, Ейк не би си помръднал и пръста. Нали не греша, рицарю?

— Грешите, господин Гералт — отговори спокойно странстващият рицар. — Никога не отказвам помощ на изпаднал в беда. Дори и на вещер.

— Благодарите, Гералт. И се извини! — сопна се магьосницата. — В противен случай ще потвърдиш, че поне по отношение на теб Ейк е бил напълно прав. Ти не можеш да съжителстваш с хората, защото си различен. Твоето участие в тази експедиция е грешка. Тук те е довела безсмислена цел. Затова ще е разумно да се оттеглиш. Мисля, че и сам си го разбрал. А ако не — време е да го разбереш!

— За каква цел говорите, госпожо? — намеси се Гиленстерн.

Магьосницата го погледна, но не отговори. Лютичето и Ярпен Зигрин се усмихнаха многозначително, но така, че тя да не ги види.

Вещерът погледна Йенефер в очите. Бяха студени.

— Моля за извинение, рицарю от Денесле — наведе глава той. — Благодаря на всички присъстващи за навременната помощ, предоставена ми без никакво колебание. Докато висях, чух как щяхте да се изтрепете да ми помогнете. Моля всички присъстващи да ми простят. С изключение на благородната Йенефер, на която само благодаря и не я моля за нищо. Сбогом. Мерзостта напуска по своя воля благородната ви компания. И без това си имате достатъчно мерзост. Всичко добро, Лютиче.

— Хей, Гералт! — извика Бохолт. — Не се цупи, не прави от мухата слон. По дяволите...

— Хорааа!

Откъм гърлото на пролома тичаха Козояд и няколко голополски милиционери, изпратени на разузнаване.

— Какво има? Защо се е развикал така? — вдигна глава Недамир.

— Хора... Ваши... милости... — задъхваше се обуцарят.

— Поеми си дъх, човече — каза Гиленстерн и пъхна палци в златния си колан.

— Драконът! Там е драконът!

— Къде!

— Зад пролома... В равнината... Господа, той е...

— На конете! — изкомандва Гиленстерн.

— Нишчука! — развика се Бохолт. — На каруцата! Дерач, на коня и след мен!

— В галоп, момчета! — извика Ярпен Зигрин. — В галоп, мамка му!

— Ей, почакайте! — Лютичето метна лютнята си на гръб. — Гералт! Вземи ме на коня!

— Скачай!

Проломът свършваше с насип от светли камънаци, които оредяваха все повече и повече, образувайки неправилна окръжност. Теренът след тях леко се спускаше, преминавайки в тревисто хълмисто пасище, заобиколено от варовикови скали, в които зееха хиляди отвори. На пасището излизаха три тесни каньона — устия на пресъхнали потоци.

Бохолт достигна пръв до каменната преграда, спря рязко коня и се повдигна на стремената.

— О, проклетие! — каза той. — По дяволите! Това... не може да бъде.

— Какво? — попита Дорегарай, приближавайки се. Йенефер скочи до него от каруцата на Секачите, облегна се по корем на скалния блок, надникна, отстъпи назад и разтърка очи.

— Какво? Какво има? — извика Лютичето, поглеждайки иззад гърба на Гералт. — Какво има, Бохолт?

— Този дракон... е златен.

На не повече от сто крачки от каменното гърло на пролома, от който току-що бяха излезли, до пътя, водещ към северната част на каньона, на нисък куполообразен хълм седеше някакво същество. Седеше, извило в правилна дъга дългата си изящна шия, навело тясната си глава към изпъкналите гърди и оплело опашка с предните си изпънати лапи.

В позата му и в самото него имаше нещо неизразимо грациозно, нещо котешко, нещо, противоречащо на явното му родословие на влечуго. Безспорно влечуго. Защото беше покрито с ослепителни златни люспи. Да, съществото на хълма беше златно — от острите, забити в земята нокти до края на дългата опашка, помръдваща наред обраслия с растителност хълм. То ги погледна с огромните си златни очи, разпери широките си златисти прилепови криле и застана неподвижно, сякаш да му се полюбуват.

— Златен дракон — прошепна Дорегарай. — Невероятно... Жива легенда!

— На света няма златни дракони, мамка му! — заяви Нишчука и се изплю. — Знам какво говоря.

— В такъв случай какво седи на хълма? — попита трезво Лютичето.

— Някаква измама.

— Илюзия.

— Това не е илюзия — каза Йенефер.

— Това е златен дракон — обади се Гиленстерн. — Съвсем истински златен дракон.

— Само в легендите има златни дракони!

— Престанете — намеси се внезапно Бохолт. — Няма за какво да се дърлите. На всеки му е ясно, че това е златен дракон. А и какво значение има, моля ви се, дали е златен, син, шарен или на райета? Не е голям, ще му видим сметката за нула време. Дерач, Нишчука, разтоварвайте каруцата и изнасяйте снаряжението. Няма никаква разлика между златните и останалите дракони.

— Има разлика, Бохолт — каза Дерача, — и то голяма. Това не е драконът, който преследваме. Не е онзи, отровеният край Голополе, който седи в дупката си върху скъпоценностите и златото. Този седи само върху задника си. За какво ни е притрябвал, да го вземат дяволите?

— Този дракон е златен, Кенет — промърмори Ярпен Зигрин. — Виждал ли си такъв? Не разбираш ли? За неговата кожа ще вземем повече, отколкото бихме измъкнали от една обикновена съкровищница.

— И при това без да се срива пазарът на скъпоценни камъни — добави Йенефер с неприятна усмивка. — Ярпен е прав. Договорът е в сила. Има какво да се дели, нали така?

— Хей, Бохолт? — извика Нишчука от каруцата, където ровеше с грохот из оръжията. — Какво ще сложим на себе си и на конете? Какво може да изхвърля тази златна гадина? Огън? Киселина? Пара?

— Дявол знае — сбърчи чело Бохолт. — Хей, магьоснико. Какво казват легендите за златните дракони? Как може да се убие?

— Как да се убие? Лесна работа — извика Козояд. — Няма какво да се чудите, дайте тук някакво животно. Ще го натъпчем с нещо

отровно и ще го подхвърлим на гадината да го изяде.

Дорегарай погледна обуцаря накриво, Бохолт се изплю, а Лютичето се извърна с гримаса на отвращение. Ярпен Зигрин се усмихна противно и сложи ръце на кръста.

— Какво ме гледате? — попита Козояд. — Да се хващаме за работа, трябва да решим с какво да натъпчем трупа, че да го нагълта гадината по-скоро. Нещо много отровно или гнило.

— Аха — отвърна джуджето, без да спира да се усмихва. — Отровно, противно и вонящо. Ясно. Знаеш ли какво, Козояд? Излиза, че теб трябва да натъпчем вътре.

— Какво?

— Лайно. Махай се отгук, боклук! Не искам да те виждам повече.

— Господин Дорегарай — рече, Бохолт на магьосника, — докажете, че сте полезен с нещо. Спомнете си легендите и преданията. Какво знаете за златните дракони?

Магьосникът се усмихна и се изпъчи надменно.

— Какво зная за златните дракони, питаш? Малко, но достатъчно.

— Слушаме ви.

— Слушайте внимателно. Ето там, пред нас, стои златен дракон. Жива легенда, може би последното и единственото по рода си създание, оцеляло въпреки стремежа ви да убивате. Легендите не се убиват. Аз, Дорегарай, не ви разрешавам да докосвате този дракон. Ясно ли е? Може да си събирате дисагите и да се връщате по домовете.

Гералт беше сигурен, че ще настане суматоха, но грешеше.

— Уважаеми магьоснико — наруши тишината Гиленстерн, — внимавайте какво говорите и на кого го казвате. Крал Недамир може да ви заповяда да си съберете дисагите и да се махате по дяволите. Но не и вие на него. Ясно ли ви е?

— Не — отговори гордо магьосникът. — Не ми е ясно. Защото аз съм маестро Дорегарай и не може да ми заповядва някой, чието кралство може да се обхване с поглед от височината на една стена, ограждаща отвратителна, мръсна и смрадлива крепост. Знаете ли, господин Гиленстерн, че е достатъчно само да изрека едно заклинание и да помръдна ръка, за да се превърнете в кравешко изпражнение, а



вашият малолетен крал — в нещо неизразимо по-лошо? Ясно ли ви е това?

Гиленстерн не успя да отговори, защото Бохолт пристъпи към Дорегарай, хвана го за раменете и го обърна към себе си. Нишчука и Дерача, мълчаливи и навъсени, надникнаха иззад раменете на Бохолт.

— Слушай, господин маг — каза тихо огромният Секач. — Чуй какво ще ти кажа, преди да помръднеш ръката си. Дълго мога да ти обяснявам как постъпвам обикновено с легенди като твоите и как реагирам на забрани като твоите и на глупави приказки като твоите. Но не ми се занимава. Приеми това вместо отговор.

Бохолт се изкашля, притисна с пръст едната си ноздра и се изсекна върху обувката на магьосника.

Дорегарай пребледня, но не помръдна. Той — както и всички останали — виждаше моргенщерна<sup>[1]</sup> с дълга цял лакът ръкохватка, която Нишчука стискаше в ниско спуснатата си ръка. Той — както и всички останали — знаеше, че изричането на заклинание би отнело много повече време, отколкото е необходимо на Нишчука, за да му раздробии главата.

— Е, а сега внимателно отстъпи встрани — каза Бохолт. — И ако ти хрумне отново да си отвориш устата, гледай колкото се може по-бързо да я запушиш със сноп трева. Защото ако още веднъж чуя вряскането ти, ще ме запомниш.

Бохолт се извърна и потри длани.

— Е, Нишчука, Дерач, на работа, че тази гадина накрая ще вземе да избяга.

— Не изглежда да има намерение да бяга — каза Лютичето. — Вижте го.

Седналият на хълма златен дракон зина, тръсна глава и махна с криле, после удари земята с опашка и изрева:

— Крал Недамир и вие, рицари! — Гласът му се чу сякаш през месингова тръба. — Аз съм драконът Вилентретенмертх! Както виждам, не всички са спрени от лавината, която пратих върху главите ви. Не че се хваля. Достигнахте дотук. Както знаете, от тази долина има само три изхода. Можете да се възползвате от източния път, към Голополе, или от западния, към Цайнгорн. Но по северния проход, господа, не можете да минете, защото аз, Вилентретенмертх, ви забранявам. Ако някой реши да не спази забраната ми, го

предизвиквам на честен рицарски двубой. С конвенционални оръжия, без магии и без издишване на огън. Двубой до пълна капитулация на една от страните. Чакам отговор чрез вашия глашатай, както изисква обичаят.

Всички стояха с широко отворени уста.

— Той говори! — ахна Бохолт. — Нечувано!

— И при това страшно мъдро — обади се Ярпен Зигрин. — Някой знае ли какво е това конфесионално оръжие?

— Обикновено, а не магическо — каза Йенефер, сбърчвайки вежди. — Обаче мен ме учудва друго. Не е възможно да се говори членоразделно със сдвоен език. Този негодник използва телепатия. Внимавайте, това действа и в двете посоки. Той може да чете мислите ви.

— Какво, да не е луд? — развълнува се Кенет Дерача. — Честен двубой? С глупава гадина? Как пък не! Да го нападнем на тълпа. В тълпата е силата!

— Не!

Огледаха се.

Ейк от Денесле, вече на кон, в пълно въоръжение и с копие през стремето, изглеждаше много по-добре, отколкото като пешак. Изпод вдигнатото забрало на шлема очите му горяха трескаво, белееше се бледото му лице.

— Не, господин Кенет — повтори рицарят. — Само през трупа ми. Няма да допусна в мое присъствие да се оскърбява рицарската чест. Който рискува да наруши принципите на честния двубой...

Ейк говореше все по-високо, екзалтираният му глас трепереше от възмущение.

— ... Който оскърби честта, оскърбява и мен. А тогава или неговата кръв, или моята ще се излее на измъчената земя. Звярът иска двубой? Добре! Нека глашатаят съобщи моето име! Нека се изпълни волята на боговете! На страната на дракона е силата на зъбите, ноктите и дяволската злоба, а на моя страна са...

— Какъв кретен — промърмори Ярпен Зигрин.

— ... На моя страна са благородството, вярата, сълзите на девствениците, които тази гадина...

— Приключвай, Ейк, че ми се повдига! — извика Бохолт. — Тръгвай към полето! Вместо да бърбориш, се бий с дракона!

— Ей, Бохолт, почакай — обади се изведнъж джуджето, почесвайки се по брадата. — Забрави ли за договора? Ако Ейк убие гадината, ще вземе половината...

— Ейк няма да вземе нищо — озъби се Бохолт. — Познавам го. Ще му е достатъчно, ако Лютичето измисли песничка за него.

— Тихо! — извика Гиленстерн. — Така да бъде! Срещу дракона ще се изправи благородният странстващ рицар Ейк от Денесле, биещ се под знамето на Цайнгорн като копие и меч на крал Недамир. Такова е кралското решение!

— Виж ти! — изскърца със зъби Ярпен Зигрин. — Копие и меч на Недамир. Цайнгорнското кралче ни изработи. И сега какво?

— Нищо — изплю се Бохолт. — Нали не искаш да се караш с Ейк? Той си говори глупости, но когато се качи на коня, по-добре да не си му на пътя. Нека върви, да го вземат дяволите, и нека убие дракона. Пък после ще видим.

— Кой ще бъде глашатай? — попита Лютичето. — Драконът искаше глашатай. Може би аз?

— Не. Това не ти е като да пееш песнички, Лютиче — намръщи се Бохолт. — Нека Ярпен Зигрин да бъде глашатай. Гласът му е като на бик.

— Добре, какво толкова — отвърна Ярпен. — Давайте тук знаменосеца със знака, за да бъде всичко както трябва.

— Само говорете учтиво, господин джудже. И изискано — напомни му Гиленстерн.

— Не ме учете — изпъчи гордо корем джуджето. — Бил съм на дипломатически мисии още когато сте наричали хляба „хап“, а мухите — „хвър“.

Драконът продължаваше да седи спокойно на хълма, размахвайки весело опашка. Джуджето се качи на най-високия камък, изкашля се и се изплю.

— Ей, ти, там! — извика той. — Смотан дракон! Слушай какво ще ти каже глашатаят! Тоест аз! Първи ще се заеме с теб странстващият рицар Ейк от Денесле! И ще забие копието си в търбуха ти, както изисква свещеният обичай, което ще донесе гибел за теб и радост за клетите девици и за крал Недамир. Битката трябва да бъде честна и по правилата, не можеш да издишаш огън, можете да се

млатите само с конфесионални оръжия, докато някой не ритне топа, тоест не умре. Което ти пожелавам от все сърце. Разбра ли, драконе?

Драконът зина, размахна криле и после скочи от хълма на равното.

— Разбрах всичко, глашатаю — извика той. — Нека благородният Ейк от Денесле излезе срещу мен. Готов съм!

— Ама че театър! — Бохолт се изплю и намръщено съпроводи с поглед Ейк, който излизаше пешком иззад бариерата от камъни. — Да си умреш от смях направо...

— Млъкни, Бохолт! — извика Лютичето, потривайки ръце. — Виж, Ейк ще атакува! По дяволите, ще стане страхотна балада!

— Урааа! Да живее Ейк! — извика някой от групата стрелци на Недамир.

— А аз — подхвърли навъсено Козояд — за по-сигурно бих го натъпкал със сяра.

Ейк, вече в полето, приветства дракона с вдигнато копие, спусна забралото си и пришпори коня.

— Е — каза джуджето, — може и да е глупав, но умее да атакува. Вижте само!

Приведен напред и опрян здраво в седлото, Ейк се понесе в пълен галоп и свали копието. Драконът, противно на очакванията на Гералт, не отскочи, не се завъртя настрани, а се приведе и се хвърли право срещу атакуващия рицар.

— Удари го! Удари го, Ейк! — изрева Ярпен.

Ейк, макар и да се носеше в галоп, не удари на сляпо, където му падне. В последния момент той промени ловко посоката и прехвърли копието над главата на коня. Когато прелетя покрай дракона, той го удари с всички сила, надигайки се на стремената. Всички извикаха в един глас. Гералт не се присъедини към хора.

Драконът избегна удара с деликатно, ловко и грациозно завъртане, изви се като жива златна лента и мълниеносно, но меко, по котешки, перна с лапа корема на коня. Конят изцвили, подскочи високо със задните си крака и рицарят залитна в седлото, но не изпусна копието си. В момента, в който конят почти докосна с муцуна земята, драконът помете Ейк от седлото с едно рязко движение на лапата си. Всички видяха излитането му във въздуха и въртящите се плочки на бронята му и чуха грохота и звънтенето, когато се стовари на земята.

Драконът приседна, притисна коня с лапа и отвори към него зъбатата си пасть. Конят изцвили сърцераздирателно, потрепна конвулсивно и утихна.

В настъпилата тишина прозвуча дълбокият глас на Вилендретенмертх:

— Можете да приберете от поляната мъжествения Ейк от Денесле. Той не е способен да продължи битката. Следващият, моля.

— Мамка му — подхвърли Ярпен Зигрин в настъпилата тишина.

---

[1] Morgenstern (нем.) — шестопер, старинно оръжие. — Б.пр. ↑

## VIII

— Двата крака — каза Йенефер, докато изтриваше ръцете си с ленена кърпа. — И като че ли нещо с гръбнака. Доспехите на гърба са изкривени, сякаш са го удряли с чук. А краката му са пострадали от собственото му копие. Няма да се качи скоро на коня, ако изобщо някога се качи.

— Рисковете на професията — промърмори Гералт.

Магьосницата се намръщи.

— Само това ли имаш да кажеш?

— А ти какво искаш да чуеш, Йенефер?

— Този дракон е невероятно бърз, Гералт. Прекалено бърз, за да може човек да се мери с него.

— Разбирам. Не, Йен. Не и аз.

— Принципи? — усмихна се гневно магьосницата. — Или най-обикновен страх? Това е единственото човешко чувство, което не са изкоренили от теб?

— И едното, и другото — съгласи се равнодушно вечерът. — Какво значение има?

— Именно. — Йенефер се приближи. — Никакво. Принципите могат да се нарушат, а страхът — да се преодолее. Убий този дракон, Гералт. Заради мен.

— Заради теб?

— Заради мен. Този дракон ми трябва, Гералт. Целия. Искам да го получа целия само за мен.

— Използвай магия и го убий.

— Не. Ти го убий. А аз ще удържа с магия Секачите и останалите, за да не пречат.

— Ще има трупове, Йенефер.

— И откога това ти пречи? Заеми се с дракона и остави хората на мен.

— Йенефер — изрече Гералт студено, — не мога да те разбера. За какво ти е драконът? Нима си толкова заслепена от блясъка на

златните му люспи? Нали не живееш в нищета, имаш неизчерпаем източник на доходи, знаменита си. Какво има? Само не ми говори за призвания, моля те.

Йенефер помълча известно време, а после изрита яростно един камък в тревата.

— Има един човек, който може да ми помогне, Гералт. Изглежда, това... знаеш за какво говоря... Изглежда... това не е необратимо. Има шанс. Все още мога да имам... Разбираш ли?

— Разбирам.

— Това е сложна и скъпа операция. Но в замяна на златния дракон... Гералт?

Вещерът мълчеше.

— Когато висяхме на моста — промълви магьосницата, — ти ме помоли за нещо. Ще изпълня молбата ти. Въпреки всичко.

Вещерът се усмихна тъжно и докосна с показалец обсидиановата звезда на шията на Йенефер.

— Прекалено късно е, Йен. Вече не висим. Размислих. Въпреки всичко.

Очакваше най-лошото — огнени каскади, светкавици, удари в лицето, обиди, проклетия. И се учуди, когато видя само сдържано треперене на устните. Йенефер бавно се извърна. Гералт съжали за думите си. Съжаляваше и за емоциите, които ѝ бе причинил. Границата на възможното, която беше престъпил, се скъса като струна на лютня. Той погледна към Лютичето и видя как трубадурът бързо се извъръща, избягвайки погледа му.

— Е, дотук с проблемите на рицарската чест! — възкликна Бохолт. Беше се изправил в пълно снаряжение пред Недамир, който продължаваше да седи на една скала с неизменния израз на скука върху лицето. — Рицарската чест лежи там и тихо стене. Глупаво беше, милорд Гиленстерн, да пускате Ейк като ваш рицар и васал. Няма да соча с пръст, но знам на кого дължи Ейк счупените си крака. И така, набързо се отървахме от два проблема. От един побъркан, който по най-идиотски начин беше тръгнал да съживява легендите за смелия рицар, победил дракон в двубой, и от един мошеник, тръгнал да печели от това. Знаете за кого говоря, нали, Гиленстерн? Хубаво. Но сега е наш ред. Сега драконът е наш и ние, Секачите, ще му видим сметката. Но за собствена изгода.

— А договорът ни, Бохолт? — процеди през зъби канцлерът. — Какво става с договора?

— Договора можеш да си го завреш отзад.

— Това е нечувано! Това е обида на Негово Величество! — тропна с крак Гиленстерн. — Крал Недамир...

— Какво кралят? — извика Бохолт, подпирайки се на огромния си двуръчен меч. — Може би кралят желае да се изправи сам срещу дракона? А може би вие, неговият верен канцлер, ще напъхате в броня гърбуха си и ще отидете на поляната? Защо не, заповядайте, ще почакаме, ваша милост. Имахте своя шанс, Гиленстерн. Ако Ейк беше убил дракона, щяхте да го получите целия и за нас нямаше да остане нищо — дори една златна люспица от гърба му. Но вече е късно. Бъдете реалист. Няма кой да се бие под цветовете на Цайнгорн. Няма да намерите друг глупак като Ейк.

— Не е вярно! — Обущарят Козояд падна на колене пред краля, който все още бе зает с разглеждането на една известна само на него точка на хоризонта. — Господарю, кралю! Почакайте само малко, да дойдат нашите от Голополе, и ще видите! Оставете ги тия дворяни, дето само се правят на умни, да ги вземат дяволите! Ще видите кои са наистина смелите — тези, които са силни на дела, а не само на думи!

— Затваряй си плювалника — подхвърли спокойно Бохолт, който почистваше петно ръжда от нагръдника си. — Затваряй си плювалника, нахалнико, за да не ти го затворя аз така, че зъбите ти да влязат в гърлото.

Козояд видя приближаващите се Кенет и Нишчука и побърза да отстъпи зад гърбовете на голополската милиция.

— Кралю! — извика Гиленстерн. — Кралю, какво ще заповядаш?

Гримасата на безразличие изведнъж изчезна от лицето на Недамир. Непълнолетният монарх смръщи луничавия си нос и се изправи.

— Какво ще заповядам? — произнесе той с тънък глас. — Най-накрая попита за това, Гиленстерн, вместо да решаваш вместо мен и да говориш вместо мен и от мое име. Много се радвам. Нека отсега нататък бъде така, Гиленстерн. От тази минута ще мълчиш и ще слушаш заповедите ми. И ето я първата от тях. Събери хората и нареди да качат на каруца Ейк от Денесле. Връщаме се в Цайнгорн.



— Господарю...

— Нито дума, Гиленстерн. Госпожо Йенефер, благородни господа, прощавам се с вас. Загубих малко време за тази експедиция, но и получих доста. Научих много неща. Благодаря ви за думите, госпожо Йенефер, господин Дорегарай, господин Бохолт. А на вас благодаря за мълчанието, господин Гералт.

— Кралю — обади се Гиленстерн, — как така? Ей го къде е драконът. На една ръка разстояние. Кралю, твоята мечта...

— Моята мечта — повтори замислено Недамир. — Още я нямам. А ако остана тук... Може би никога няма да я имам.

— А Малеора? А ръката на княгинята? — не се предаваше канцлерът, размахвайки ръце. — А тронът? Кралю, тамошният народ те признава...

— Тамошният народ може да си завре признанието отзад, както обича да казва господин Бохолт — засмя се Недамир. — Тронът на Малеора и без това е мой, защото в Цайнгорн имам триста бронирани конници и хиляда и петстотин пешаци, против техните смотани хиляда щитоносци. Щат, не щат — ще ме признаят. Ще ги беся, ще ги коля и ще ги влача с коне, докато не ме признаят. А княгинята им е тлъсто теле и не ми пука за ръката ѝ. Трябва ми кърмата ѝ, тоест да ми роди наследник, а после и без това ще я отровя. По метода на майстор Козояд. Стига сме бърборили, Гиленстерн. Пристъпвай към изпълнение на дадените ти заповеди.

— Наистина е научил много — прошепна Лютичето на Гералт.

— Да, много — потвърди Гералт и погледна към хълмчето, на което златният дракон, навел тясната си триъгълна глава, лижеше с яркочервения си раздвоен език нещо в тревата край себе си. — Но не бих искал да съм негов поданик, Лютиче.

— И какво ще стане сега, как мислиш?

Вещерът погледна спокойно към малкото сиво-зелено същество, пърхащо с прилепови криле край златните нокти на навелия се дракон.

— А на теб как ти се струва всичко това, Лютиче? Какво мислиш?

— Има ли значение какво мисля аз? Аз съм поет, Гералт. Нима моето мнение има значение за някого?

— Има.

— Е, какво да ти кажа... Гералт, когато аз видя влечуго, змия, да речем, или някакъв гуцер, веднага започва да ми се повдига. Така че ме е гнус от тези гадости и ги отбягвам. А този дракон...

— Е?

— Той... е красив, Гералт.

— Благодаря ти, Лютиче.

— За какво?

Гералт извърна глава, пресегна се бавно към ремъка през гърдите си и го стегна с две дупки. Вдигна дясната си ръка, за да провери дали ръкохватката на меча е в нужното положение. Лютичето го гледаше с широко отворени очи.

— Гералт! Ти се готвиш...

— Да — отвърна спокойно вещерът. — Има граница на възможното. Аз достигнах моята. Тръгваш ли си с Недамир, или оставаш, Лютиче?

Трубадурът се наведе, остави внимателно и грижливо лютнята си до един камък и се изправи.

— Оставам. Как го каза? Границата на възможното? Запазвам си правото да нарека така баладата.

— Може да се окаже последната ти балада, Лютиче.

— Гералт?

— Какво?

— Не убивай... Ще можеш ли?

— Мечът си е меч, Лютиче. Хванеш ли го веднъж...

— Постарай се.

— Ще се постарая.

Дорегарай се закикоти и се обърна към Йенефер и Секачите, посочвайки отдалечаващия се кралски обоз.

— Е, крал Недамир си отива. Вече няма да дава кралски заповеди през устата на Гиленстерн. Отива си, защото се вслуша в гласа на здравия разум. Добре, че си тук, Лютиче. Предлагам да започваш съчиняването на балада.

— За какво?

— За това — магьосникът измъкна от пазвата си своя жезъл — как маестро Дорегарай, чародей, е прогонил сганта, готвеща се да убие последния останал на света златен дракон. Не помръдвай, Бохолт! Ярпен, ръцете далече от брадвата! Дори недей да трепваш, Йенефер!

Напред, измет, след краля — като след родна майка! Качвайте се на конете и на каруците. Предупреждавам ви: който направи дори едно неправилно движение, от него ще остане само смрад и емайл по пясъка. Не се шегувам.

— Дорегарай! — прошепна Йенефер.

— Уважаеми магьоснико — изрече Бохолт сърдечно, — но защо така...

— Мълчи, Бохолт. Казах драконът да не се пипа. Легендите не се убиват. Кръгом и се омитайте.

Внезапно Йенефер изпъна ръка напред и земята около Дорегарай избухна в синкав огън, а от чимовете и почвата изригна прах. Магьосникът се олюля, обхванат от пламъка. Нишчука подскочи и го удари с юмрук в лицето. Дорегарай падна, от жезъла му изригна червена мълния, която угасна в камъните. Дерача подскочи от другата страна, изрита магьосника и се засили, за да повтори. Гералт скочи между тях, отблъсна Дерача, измъкна меча и нанесе удар с плоската страна, целейки се в доспехите между раменете и нагръдника. Попречи му Бохолт, който парира удара с широкото острие на двуръчния меч. Лютичето подложи крак на Нишчука, но напразно — Нишчука се вкопчи в шарената салтамарка на барда и го халоса с юмрук между очите. Ярпен Зигрин подскочи отзад и подкоси Лютичето, като го удари под коленете с дръжката на брадвата.

Гералт направи пирует, избягна меча на Бохолт, нанесе къс удар върху летящия към него Дерач и свали железния му наръчник. Дерача отскочи, спъна се и падна. Бохолт изстена и удари с меч като със сърп. Гералт подскочи над свистящото острие и удари с дръжката на меча Бохолт в нагръдника, отхвърли го назад и нанесе нов удар, целейки се в бузата. Бохолт видя, че няма да успее да отбие тежкия меч, затова се хвърли назад и падна по гръб. Вещерът подскочи към него и в този момент усети, че земята се отдалечава от изтръпващите му крака, а хоризонтът става вертикален. Напразно опитвайки се да направи защитен знак с ръце, той падна тежко настрани и вцепенените му ръце изпуснаха меча. Кръвта пулсираше и шумеше в ушите му.

— Завържете ги, докато действа заклинанието — каза Йенефер някъде отгоре и много отдалече. — И тримата.

Дорегарай и Гералт, зашеметени и безсилни, позволиха да бъдат отнесени в каруцата и завързани. Лютичето се дърпаше и ругаеше,

така че го халосаха няколко пъти, докато го връзваха.

— Защо да ги връзваме, предатели, кучи синове — каза Козояд. — Да ги затрием веднага — и чиста работа.

— А за теб ако кажа, че си кучи син, ще обидя кучетата — каза Ярпен Зигрин. — Марш оттук, подметка такава!

— Много сте смели — промърмори Козояд. — Да видим дали ще ви остане смелост, когато дойдат моите хора от Голополе. Ще пристигнат всеки момент и тогава...

Ярпен се обърна с неочаквана за неговото телосложение ловкост и удари обуцаря в челото с дръжката на брадвата си. Застаналият наблизо Нишчука добави един ритник, и Козояд прелетя няколко сажена и заби нос в тревата.

— Ще ме запомните! — извика той, застанал на четири крака. — Всичките...

— Момчета! — извика Ярпен Зигрин. — Хайде да сритаме обуцаря по задника, мамицата му! Хвани го, Нишчука!

Козояд не ги изчака. Скочи и хукна като рис към източния каньон, а голополските ловци го последваха. Джуджетата с кикот хвърляха камъни след тях.

— Въздухът веднага стана по-чист — засмя се Ярпен. — Е, Бохолт, да се захващаме с дракона.

— Не бързайте! — вдигна ръка Йенефер. — Можете да се хванете само за палците. Това е всичко, какво стоите още?

— Не разбрах? — Бохолт се приведе и очите му проблеснаха зловещо. — Какво казахте, госпожо вещице?

— Омитайте се оттук подир обуцаря — повтори Йенефер. — Това е. Аз сама ще се справя с дракона. С неконвенционално оръжие. А на прощаване можете да ми благодарите. Ако не се бях намесила, щяхте да изпитате силата на вещерския меч. Хайде, по-бързо. Бохолт, не ме карай да се изнервям. Предупреждавам ви, знам заклинание, с което мога да ви превърна в скопци. Достатъчно е да помръдна ръка.

— А, не — процеди Бохолт. — Търпението ми стигна до границите на възможното. Няма да позволя да ме правят на глупак. Дерач, откърти по един прът от каруцата. Усещам, че и на мен ще ми трябва неконвенционално оръжие. Сега, с извинение, някой ще си го получи по гърбината. Няма да посочвам кой, но това ще е една противна вещица.

— Само опитай, Бохолт. Ще ми доставиш удоволствие.

— Йенефер — изрече с упрек джуджето, — защо?

— Може би просто не обичам да дяля, Ярпен.

— Е, какво толкова — усмихна се Ярпен Зигрин. — Това си е присъщо на хората. Толкова присъщо, че е почти като при джуджетата. Приятно е да видиш сродни качества в една магьосница. Защото и аз не обичам да дяля, Йенефер.

Той се приведе, замахна рязко и едно желязно топче, появило се неясно кога и откъде, удари Йенефер в челото. Преди да се усети, тя вече висеше във въздуха, държана за ръцете от Дерача и Нишчука, а Ярпен омотаваше глезените ѝ с въже. Извика яростно, но един от застаналите отзад момци на Ярпен омота ремък на конски повод около лицето ѝ и го стегна през устата, така че заглуши вика ѝ.

— Е, какво, Йенефер? — попита Бохолт, приближавайки се. — Сега как ще ме направиш скопец, като дори не можеш да си помръднеш ръката?

Той разкъса яката на салтамарката ѝ, а после и ризата ѝ. Йенефер изпищя, задушавайки се от ремъците.

— Сега нямам време — каза Бохолт, опипвайки я безсрамно в съпровод на одобрителното сумтене на джуджетата. — Но почакай малко, вещице. Когато видим сметката на дракона, ще си поиграем. Завържете я добре за колелото, момчета. Двете ръце — за обръча, така че да не може да помръдне. И засега никой да не я докосва, по дяволите! Ще определим какъв ще е редът, в зависимост от това кой как ще се справи с дракона.

— Бохолт — изрече вързаният Гералт тихо, спокойно и зловещо. — Внимавай. Ще те намеря и на края на света.

— Чудна работа — отговори Секача също толкова спокойно. — На твое място щях да си седя мирно и тихо. Познавам те и съм принуден да се отнеса сериозно към заплахата ти. Няма да имам друг избор. Може и да не оцелееш, вечерю. Ще се върнем отново на този въпрос. Нишчука, Дерач, на конете!

— Ама че съдба — застана Лютичето. — Кой дявол ме забърка в тая история?

Дорегарай, навел глава, наблюдаваше гъстите капки кръв, които бавно капеха от носа му по корема му.

— Може ли да престанеш да ме зяпаш? — рече с усилие магьосницата — извиваше се като змия във въжетата и напразно се опитваше да прикрие разголените си прелести. Вещерът се извърна послушно. Но Лютичето — не.

— От това, което виждам — засмя се бардът, — сигурно си използвала цяла бъчонка еликсир от мандрагора, Йенефер. Кожата ти е като на шестнайсетгодишна, да пукна, ако лъжа!

— Млъкни, кучи сине! — извика магьосницата.

— На колко години си всъщност, Йенефер? — не се отказваше Лютичето. — Двеста? Е, да речем сто и петдесет. А си се запазила като...

Йенефер завъртя глава и го заплю, но не уцели.

— Йен! — укори я вещерът, докато избърсваше ухото си с рамо.

— Нека престане да ме зяпа.

— И през ум не ми минава — заинати се Лютичето, без да откъсва поглед от разкошната картина, която представляваше разголената магьосница. — Нали седим тук вързани заради нея. И може да ни прережат гърлата. А нея най-много да я изнасят, което на нейната възраст...

— Млъкни, Лютиче — каза вещерът.

— И през ум не ми минава — повтори бардът. — Тъкмо смятам да измисля балада за двете цици. И моля да не ми се пречи.

— Лютиче — Дорегарай смръкна с кървящия си нос, — бъди по-сериозен.

— Аз съм адски сериозен.

Бохолт, придържан от две джуджета, с усилие се качи на седлото — беше тежък и тромав от бронята и сложеното върху нея кожено покритие. Нишчука и Дерача вече бяха на конете си, стиснали огромни двуръчни мечове.

— Добре — изкашля се Бохолт. — Да вървим при него.

— Не — прозвуча дълбок глас, като през месингова тръба. — Аз дойдох при вас.

Изад кръга от камъни се подаде златиста издължена муцуна, последвана от тънка шия, въоръжена с редица триъгълни зъбати израстъци, и лапи с остри нокти. Зловещите змийски очи с вертикални зеници гледаха изпод рогови клепачи.

— Не ми се чакаше на поляната, затова дойдох тук — каза драконът Вилентретенмертх и се огледа. — Както виждам, желаещите да се бият са все по-малко?

Бохолт захапа юздата със зъби и хвана меча с две ръце.

— Сфига фече — изфъфли той през ремъка. — Ако си готов за битка, файде!

— Готов съм — каза драконът, изви гърба си на дъга и плесна предизвикателно с опашка.

Бохолт се огледа. Нишчука и Дерача заобикаляха бавно дракона от двете страни, демонстрирайки спокойствие. Отзад с брадви в ръце чакаха Ярпен Зигрин и неговите момчета.

— Ааа! — изрева Бохолт, пришпори силно коня и вдигна меча.

Драконът се сви, притисна се към земята и удари като скорпион отгоре надолу с останалата да стърчи опашка — не Бохолт, а Нишчука, който нападаше отзад. Нишчука се стовари заедно с коня си в съпровода на звънтене, стържене и викове. Бохолт, преминал в галоп, нанесе удар, но драконът отскочи ловко от широкото острие. Бохолт продължи да се носи нататък по инерция. Драконът се извърна, застана на задните си лапи и удари с нокти Дерача, като с един удар разкъса бедрото му и корема на коня. Бохолт се наклони назад в седлото, без да изпуска юздата от зъбите си, и успя да обърне коня си. Атакува отново.

Драконът плесна с опашка тичащите към него джуджета, повали ги на земята и се хвърли към Бохолт, като в движение, сякаш между другото, стъпи енергично върху Дерача, който се опитваше да се изправи. Бохолт, въртейки глава, се опита да маневрира с разярения кон, но драконът беше несравнимо по-бърз и ловък. Заобиколи хитро Бохолт отляво, за да затрудни ударите му, и го хвана с лапа. Конят се изправи на задните си крака и рухна встрани. Бохолт излетя от седлото, изпусна меча, изгуби шлема си и се стовари на земята по гръб, като си удари главата в камъните.

— Бягайте, момчета! Към планината! — изкрещя Ярпен Зигрин, надвиквайки рева на притиснатия под коня си Нишчука. Развявайки брадите си, джуджетата хукнаха към скалите с поразителна скорост, като се има предвид колко къси бяха краката им. Драконът не ги последва. Седеше най-спокойно и се оглеждаше. Нишчука се гърчеше и крещеше под коня си, а Бохолт лежеше неподвижно. Дерача пълзеше към скалите, обърнат странично, като огромен железен рак.

— Невероятно — шепнеше Дорегарай. — Невероятно...

— Хей! — Лютичето така се дръпна във въжетата, че каруцата се разтресе. — Какво е това? Ето там. Вижте!

Откъм източния каньон се задаваше огромен облак прах и скоро дочуха викове и тропот. Драконът изпъна шия и се заоглежда.

На равнината излязоха три големи каруци, пълни с въоръжени хора. Те се разделиха и започнаха да заобикалят дракона.

— Това са... по дяволите, това са милицията и работниците от Голополе! — извика Лютичето. — Те са заобиколили изворите на Бра! Да, това са те! Вижте, Козояд е там, отпред.

Драконът наведе глава и побутна нежно към каруцата мъничкото сиво писукащо същество. После удари с опашка по земята, изрева и се понесе като стрела към голополците.

— Какво е това малкото, дето се лута в тревата? А, Гералт? — попита Йенефер.

— Онова, което драконът защитаваше от нас — каза вещерът. — Излюпило се е наскоро в пещерата, там, в северния каньон. Дракончето, излюпило се от яйцето на отровената от Козояд драконка.

Дракончето, спъвайки се и триейки в земята изпъкналото си коремче, се дотътри неуверено до каруцата, изписука, изправи се, разпери крилца и без да се замисля, се притисна към бедрото на магьосницата. Йенефер си пое шумно дъх. На лицето ѝ беше изписано объркване.

— Харесва те — промърмори Гералт.

— Малък, но не и глупав. — Лютичето се завъртя във въжетата и се озъби. — Вижте къде си напъха муцунката, искам да съм на негово място, по дяволите! Ей, малкият, бягай! Това е Йенефер! Страшилище за драконите. И вещерите. Във всеки случай — поне за един вещер със сигурност.

— Млъкни, Лютиче! — извика Дорегарай. — Погледнете там, към полето! Вече го нападнаха, чумата да ги тръшне!

Гърмейки като бойни колесници, каруците на голополците се носеха към атакуващия ги дракон.

— Удряйте! — викаше Козояд, вкопчен в раменете на кочияшите. — Удряйте, където ви попадне и с каквото ви попадне. Не го жалете!

Драконът отскочи ловко от налитащата първа каруца, в която блещукаха остриетата на сърповете, роговете на вилите и рохатините,



но попадна между двете други, от които хвърлиха върху него завързана с ремъци огромна двойна рибарска мрежа. Драконът се омота, падна, превъртя се, сви се на кълбо и разпери лапи. Мрежата започна да се къса с пращане. От първата каруца, която вече беше успяла да завие и да се обърне, хвърлиха нови мрежи, които го омотаха напълно. Другите две каруци завиха и се понесоха към дракона, тракайки и подскачайки по ямите.

— Хвана се в мрежата шаранчето! — викаше Козояд. — Сега ще му одерем люспите.

Драконът изрева, издиша струя дим към небето. Голополските милиционери наскачаха от каруците и се хвърлиха към него. Драконът отново закрепя — отчаяно, с вибриращ звук.

От северния каньон отговори висок боен вик.

Понесли се в безумен галоп, развели светлите си коси и крещящи пронизително сред блясъка на въртящите се саби, от каньона излетяха...

— Зериканките! — извика вешерът и безуспешно се опита да се измъкне от въжетата.

— О, по дяволите! — завайка се Лютичето. — Разбираш ли, Гералт?

Зериканките преминаха през тълпата голополци като нагорещен нож през буца масло, осейвайки пътя си с посечени трупове, скочиха в движение от конете и спряха край гърчещия се в мрежите дракон. Първият от притичалите милиционери веднага се лиши от главата си. Вторият замахна към Вей с вила, но зериканката, хванала сабята с двете си ръце, го разпори от чатала до гърдите. Останалите побързаха да се оттеглят.

— По каруците! — извика Козояд. — По каруците, момчета! Да ги прегазим с каруците!

— Гералт! — извика изведнъж Йенефер, сви крака и с рязко движение ги метна под каруцата, под извитите назад ръце на вешера. — Знакът на Игни! Прегори го! Напила ли въжето! Прегори го, по дяволите!

— На сляпо? — ахна Гералт. — Ще те изгоря, Йен!

— Направи знака! Ще издържа!

Той я послуша. Усети как изтръпват пръстите му, извити в Знака на Игни над завързаните глезени на магьосницата. Йенефер се

извърна, захапала яката на салтамарката си, сдържайки стона си. Дракончето пицеше и триеше крилцата си в хълбока ѝ.

— Йен!

— Прогаряй!

Възлите се предадоха в момента, в който отвратителната задушлива смрад на горяща кожа стана непоносима. Дорегарай издаде странен звук и изгуби съзнание, увиснал на завързаните за колелото на каруцата въжета.

Магьосницата, с изкривено от болка лице, се напрегна и вдигна вече свободния си крак. Изкрещя яростно от болка и гняв. Медальонът на гърдите на Гералт дръпна верижката като жив. Йенефер напрегна бедро, махна с крак към атакуващите голополски каруци и изкрещя заклинание. Въздухът заискри и замириса на озон.

— О, богове — изстена Лютичето изумено. — Каква балада ще се получи, Йенефер!

Заклинанието, запратено от стройния крак, не се удаде съвсем на магьосницата. Първата каруца, заедно с всичко в нея, просто се оцвети в жълто, което улисаните в боя голополски воители изобщо не забелязаха. С втората каруца нещата се получиха много по-добре — целият ѝ екипаж се превърна в огромни пъпчиви жаби, които заквакаха смешно и се пръснаха във всички посоки. Каруцата се преобърна и се разтроши, а конете се отдалечиха с истерично цвилене, повлекли останките след себе си.

Йенефер прехапа устни и отново махна с крак във въздуха. Под съпровода на игрива музика, долетяла някъде отгоре, жълтата каруца неочаквано се превърна в златист дим, а бойците се озоваха зашеметени в живописна купчина на тревата. Колелата на третата каруца от кръгли станаха квадратни и резултатът беше мигновен. Конете се изправиха на задните си крака, каруцата се преобърна, а голополските воители изпопадаха на земята. Йенефер, вече от чиста мнителност, махаше яростно с крак и крещеше заклинания, като превръщаше голополците в костенурки, гъсеници, стоножки, фламинга и прасета. Зериканките убиваха ловко и методично останалите.

Драконът най-накрая разкъса мрежата, скочи, размаха криле, изрева и изпънат като струна, се понесе след оцелелия в битката обущар Козояд. Козояд тичаше с бързината на елен, но драконът беше още по-бърз. Когато видя отворената паст и блестящите, остри като

кинжал зъби, Гералт се извърна. Лютичето се изхили глупаво, а Йенефер, бледа като платно, се преви, падна настрани и повърна под каруцата.

Настана тишина, прекъсвана само от време на време от гъгненето, крякането и стоновете на оцелелите голополски милиционери.

Вея, с усмивка, която не предвещаваше нищо добро, застана широко разкрачена над Йенефер. Вдигна сабята си и Йенефер пребледня и вдигна крак.

— Не — обади се Борх, наричан Трите гарги, който седеше върху един камък. На коленете му седеше дракончето — спокойно и доволно.

— Няма да убиваме госпожа Йенефер — повтори драконът Вилентретенмертх. — Вече няма смисъл. Нещо повече — сега сме благодарни на госпожа Йенефер за неоценимата помощ. Освободи я, Вея.

— Разбираш ли, Гералт? — прошепна Лютичето, разтривайки изтръпналите си ръце. — Разбираш ли? Има такава стара балада за златен дракон. Златният дракон може...

— Може да приема какъвто иска облик — процеди Гералт. — Също така и човешки. И аз съм слушал за това. Но не го вярвах.

— Господин Ярпен Зигрин! — извика Вилентретенмертх на джуджето, вкопчило се в една отвесна скала на дващест лакти от земята. — Какво търсите там? Мармоти? Това не е любимото ви лакомство, доколкото си спомням. Слезте и се погрижете за Секачите. Нуждаят се от помощ. Повече няма да убивам. Никого.

Лютичето хвърляше неспокойни погледи към зериканките, които наблюдаваха зорко полесражението, и се опитваше да свести Дорегарай. Гералт мажеше с мехлем и превързваше изгорените, глезени на Йенефер. Магъосницата съскаше от болка и мърмореше заклинания.

След като приключи с работата си, вещерът се изправи и каза:

— Останете тук. Трябва да поговоря с него.

Йенефер се изправи намръщена и го хвана под ръка.

— Идвам с теб, Гералт. Може ли? Моля те.

— С мен ли, Йен? Аз мислех...

— Не мисли — притисна се тя към рамото му.

— Йен?

— Всичко е наред, Гералт.

Той я погледна в очите. Те бяха топли. Както преди. Наведе глава и я целуна по устните — горещи, меки и жадни. Както преди.

Приблжиха се. Йенефер, придържана от Гералт, направи реверанс, като пред крал, повдигайки краищата на полата си.

— Три гар... Вилентретенмертх — обади се вещерът.

— Името ми в свободен превод на вашия език означава „три черни птици“ — каза драконът. Дракончето, вкопчило нокти в предмишницата му, подложи главица под галещата длан.

— Хаосът и Редът — усмихна се Вилентретенмертх. — Помниш ли, Гералт? Хаосът е агресията. Редът е защитата от нея. Струва си да се отиде на края на света, за да се изправиш срещу агресията и злото, нали, вещерю? Особено когато цената, по твоите думи, е висока. А този път тя явно е висока. Това бяха съкровищата на драконката Миргтабраке, която отровиха край Голополе. Тя ме призова, за да ѝ помогна да отблъсне надвисналата над нея заплаха. Миргтабраке вече отлетя. Скоро след като отнесоха от полесражението Ейк от Денесле. Имаше предостатъчно време, докато вие бърборехте и се карахте. Но ми остави своето съкровище, моето заплащане.

Дракончето изписука и запърха с крилца.

— Значи ти...

— Да — прекъсна го драконът. — Какво да се прави, такива са времената. Съществата, които сте свикнали да наричате чудовища, от известно време чувстват все по-голяма заплаха от страна на хората. Вече не могат да се справят сами. Трябва им защитник. Такъв... вещер.

— А целта... Целта, която е в края на пътя?

— Ето я. — Вилентретенмертх вдигна ръката си. Дракончето запищя изплашено. — Аз я достигнах. Благодарение на него, Гералт от Ривия, аз ще издържа, ще докажа, че няма граница на възможното. Ти също ще намериш някой ден такава цел, вещерю. Дори онези, които се отличават от останалите, могат да оцелеят. Сбогом, Гералт. Сбогом, Йенефер.

Магьосницата, хванала здраво вещера за ръката, отново приседна. Вилентретенмертх се изправи, погледна я и изражението му стана сериозно.

— Прости ми за откровеността и прямотата, Йенефер. Това е изписано на лицата ви и няма нужда дори да чета мислите ви. Вие сте създадени един за друг, ти и вещерът. Но нищо няма да се получи. Нищичко. Съжалявам.

— Знам — Йенефер пребледня леко. — Знам, Вилентретенмертх. Но ми се иска да вярвам, че няма граници на възможното. Или поне, че още са прекалено далече.

Вея се приближи, докосна рамото на Гералт и изрече няколко думи. Драконът се разсмя.

— Гералт, Вея казва, че ще помни дълго коритото в „Под замисления дракон“. Надява се някой ден да се срещнем отново.

— Какво? — попита Йенефер, примижавайки.

— Нищо — побърза да отговори вещерът. — Вилентретенмертх?

— Слушам те, Гералт от Ривия.

— Можеш да приемаш всякакъв облик. Какъвто пожелаеш.

— Да.

— Защо човек? Защо Борх с трите черни птици в герба?

Драконът се усмихна жизнерадостно.

— Не знам при какви обстоятелства са се срещнали за пръв път древните представители на нашите две раси, Гералт. Но е факт, че за драконите няма нищо по-отвратително от човека. Човекът пробужда в драконите инстинктивно, ирационално отвращение. При мен е различно. За мен... вие сте симпатични. Сбогом.

Това не беше постепенна трансформация с преливане от едната форма в другата, нито пък мъгливо, пулсиращо трепкане като при илюзиите. Беше като мигане на окото. На мястото на къдравия рицар с туника, украсена с три черни птици, седеше златният дракон, красиво превил златната си шия. Драконът наведе глава встрани и разпери криле, ослепително златни под слънчевите лъчи. Йенефер шумно си пое дъх. Вея, вече на седлото, до Тея, махна с ръка.

— Вея — каза вещерът, — ти беше права.

— Хм?

— Той е най-красивият.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.